

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gl., pol leta 1 gl. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Na delo!

Okrajni zastop celjski nastopil je pravo pot ter v svoji seji dne 4. julija t. l. sprejel štiri resolucije, katere priporočamo vsim našim okrajnim zastopom pa tudi občinam v posnemo.

Dr. Juro Hrašovec stavil je naslednji dve resoluciji:

Visoko c. kr. trgovinsko ministerstvo!

Novo c. kr. poštno poslopje bode skoraj gotovo in se bode tudi v najkrajšem času napravil napis.

Bati se nam je, da bode samo nemški napis, ako visoko ministerstvo drugače ne ukrene.

Voz c. kr. pošte, ki vozi v bližnje toplice „Dobro“ (Neuhaus) od 1. maja do 10. oktobra vsakega leta, bil je 1. maja t. l. z nemškimi zastavicami in trakci okrašen; že ta okolnost dokazuje, da smemo pomoč pričakovati le iz Dunaja.

V področje c. kr. pošte v Celju spadajo „mesto Celje“ — občina „okolica Celje“ — občina „Šmartno v Rožni dolini“ — občina „Svetina“ in deloma občina „Škofja vas“.

V mestu prebiva po zadnjem ljudskem štetju 4452 Nemcev 1577 Slovencev; v občini „Celjska okolica“ 332 Nemcev 3450 Slovencev; v Šmartnem — Nemcev 1209 Slovencev; v Svetini — Nemcev 546 Slovencev; skupaj 4784 Nemcev 6782 Slovencev, torej 2000 Slovencev več ko Nemcev. V občini Škofjivasi, ki spada deloma pod celjsko pošto, je 23 Nemcev 2842 Slovencev.

Samo ob sebi se razume, da morajo torej biti vsi napisi na poslopju zunaj in nad vsemi prostori od znotraj dvojezični — da morajo biti vsi pečati, vsa oznanila in razglasi dvojezični — slednjič da morajo vsi uradniki biti zmožni v govoru in pisavi obeh jezikov, ter da se smejo nastaviti samo take osebe, ki niso očitni sovražniki našega naroda, ter ne nosijo n. pr. na

cesti modriša na prsih kot očitni znak svojega političnega mišljenja in nenaklonjenosti proti slovenskemu narodu, med katerim služijo.

V Gorici so na novem poštnem in brzojavnem poslopju vsi napisi v treh jezikih — ravno tako so vsi napisi od znotraj v treh jezikih, nemškem, laškem in slovenskem.

Kar je drugje mogoče in prav, mora biti tudi tukaj prav, tembolj, ker spada pod celjsko pošto ogromno več Slovencev kakor Nemcev.

Podpisane občine in okrajni zastop celjski, kateri je to petičijo sklenil pri glavnem zborovanju dne 4. julija 1898, stavijo do visokega c. kr. trgovinskega ministerstva udano prošnjo:

Taisto naj blagovoli ukreniti:

1. da bodo vsi napisi na novem c. kr. poštnem in brzojavnem poslopju v Celji dvojezični, ravno tako tudi vsi napisi nad uradnimi prostori znotraj, na vseh poštnih vozovih in vseh omaricah za oddajo pisem;

2. da bodo vsi pečati, oznanila in razglasi ravno tako dvojezični;

3. da se bodo na c. kr. pošti v Celji nastavili samo uradniki, ki so zmožni obeh jezikov v govoru in pisavi in tudi izven urada ne bodo očitno kazali svojega političnega mišljenja — in svoje nenaklonjenosti do slovenskega naroda, med katerim naj služijo.

Le potem bodo nehale vedne pritožbe zaradi celjske pošte.

V Celju, meseca julija 1898.

Visoko c. kr. železnično ministerstvo!

Akoprav je skoraj vsa Spodnještajarska slovenska ter prebiva tod le malo število Nemcev, so vendar le na vseh postajah c. kr. priv. južne železnice od Spielfelda do Trbovelj — od Zidanega mosta do Brežic — od Maribora do Spodnjega Dravograda — od Pragerskega do Sre

dišča, dalje na vseh progah deželnih železnic „Celje Velenje“ — „Poljčane-Konjice“ — „Spielfeld-Ljutomer“, katere oskrbuje c. kr. priv. južna železnica, — samo nemški napisi (razun na nekaterih postajah med Radgono in Ljutomerom), — vsi sprevodniki (kondukerji) kličejo imena le v nemškem jeziku, dasiravno je v dotičnih predpisih ukazano, da se naj kličejo imena v vseh deželnih jezikih — vsi razglasi, cenovniki in vozni redi, ki se dajejo splošno na znanje in katere bi moralo toraj potujoče občinstvo razumeti, pisani ali tiskani so le v nemškem jeziku.

V železničnih vozovih najdeš svarila in oznanila v nemškem, francoskem in madjarskem jeziku, ne pa tudi v domačem slovenskem jeziku.

Samo ob sebi se razume, da je to očitno in grdo preziranje slovenskega naroda, od katerega železnica ravno tako živi, kakor od nemškega.

Precej na Kranjskem, od Zagorja naprej, imajo postaje tudi slovenska imena in kakor se čuje, se sedaj vsaj v Ljubljani nahajajo na koldvoru tudi dvojezični razglasi in vozni redi.

Ni pametnega razloga, da se odreče Slovincem na Spodnjem Štajarskem to, kar se jim je dovolilo na Kranjskem; in ako se je nekaterim postajam na progi od Radgone do Ljutomera dovolilo tudi slovensko ime, zakaj se ne bi to povsod uvedlo, koder prebiva slovensko ljudstvo?

Koliko škode trpi slovensko ljudstvo, ker ne more brati dotičnih predpisov in voznih redov!

Okrajni zastop celjski, ki zastopa eden največjih spodnještajarskih okrajev, sklenil je v plenarni svoji seji dne 4. julija 1898, staviti udano prošnjo:

„Visoko c. kr. železnično ministerstvo kot najvišja nadzorna oblast nad železnicami naj

LISTEK.

Kapele pri Brežicah.

Folklorističen donesek k narodopisu slovenskega ljudstva.

Piše Sotelski.

Uvod.

Bilo je poletje 1896. leta, ko je pisec teh vrstic priobčil na tem mestu kratko črtico o Kapelah pri Brežicah in o naših — Kapelčanih.* Seznanili smo se takrat s tamošnjimi razmerami po večjem ter se prepričali, da ima i ta kraj posebnosti, ki ga odlikujejo od drugih. Ozna-

* Op. pis. — Tačas vrinila se mi je neljuba pomota, da sem pisal imena vasij nepravilno: Rakovec, Jaroslavec, Župelevec — mesto pravilneje oblike: Rakovci, Jaroslavci, Župelevci, kar tem potem popravljam. — Tudi oblika „Brežicah“ mi prav ne ugaja, dasi jo to pot rabim, Nastala je na vsak način pod nemškimi vplivom. Kraje: Jaroslavec, Župelevci, Mihalovci (v dobovski občini), Kralovec (na Hrvaškem) imenujejo pri nas Vrslavce, Župelevce, Mihalovce, Kralovce v nominativu, a lokal je vedno: v Župelevcih, po Mihalovcih, svinjo sem prodal v Kralovcih itd. Slično se glasi tudi lokal besede „Brežic“: bil sem v nemških Brežicah, akopram imamo nominativ: Brežice, torej moralo bi se glasiti liki pri besedi „tropine, v tropinah“ — v Brežicah . . . ; toda če primerjamo s prejšnjimi besedami, smatramo moramo vendar kot pravilno obliko: Brežici (ker so se naselili na bregu) in pri Brežicah, kakor ljudstvo samo govori. Tako se je spremenil pravilni nominativ tudi na Češkem pri krajevnih besedah: Vršovice, Holešovice. Hrvati pravijo še zdaj: tam so Brežci! Dobro bilo bi to stvar dognati, da bi se ohranila oblika, ki jo rabi najbrže le še naše ljudstvo pravilno.

čili smo dobro pa tudi slabo plät našega ljudstva tam ob počasni Sotli, ker vemo, da se od vsake nekaj učimo. O pa saj so tudi naši Kapelčani delček slovenskih Štajarcev, da jim ga nima kmalu para! Naše nekdanje zveste „topličarje izza vinske dobe“ imajo še gotovo prebivalci krapinski v dobrem hvaležnem spominu — ali pa tudi narobe, ker so se jim do cela izneverili in delajo za krapinske toplice le slabo — reklamo; saj so Krapinčanom res tako nehvaležni, da namreč ne črhnejo niti besedice o njih, dasi so vendar marsikako veselo urico preživeli tam v — zdravi koži, idočiči na božjo pot nekam tja na Hrvaško — menda k „Mariji Pomagaj“. — — — Kaj je neki temu molčanju vzrok? Poslušaj, dragi bralec, da ti povem odkritosrčno: sram jih je, da so bili nekdan tako prevzetni, dokler ni prišla tista šiba božja nad nje, ki jim je pobrala žlahtno vinsko kapljico, tem prevzetnjakom! Z možatim molčanjem hočejo naši očetje in naše mamice prikriti svoje pregreške, ki bi marsikoga zanimali; zato sem jih pa zabiležil že zadnjič „pod črto“ tega lista in nekaj moram še to pot dostaviti.

I.

Tega je že blizu 30 let, ko smo bili dobili v Kapele novega gospoda župnika, kojega je našla tudi bela smrt med našimi vernimi Ka-

pelčani pred štirimi leti. Bil vam je to mož, ki se ga še zdaj radi spominjajo naši ljudje. Res jih je včasih prav korobačal z lece ali „pri molitvi“, pa saj so si tudi zaslužili; a po drugi strani ostal je zopet v svoji skromnosti in potrpežljivosti sam ubožec med ubogimi. Ljudij se je skoraj raji izogibal, a vendar je povabil v vsakih počitnicah vsaj po jedenkrat dijake svoje župnije na obed, kjer se je zopet porajal z mislimi v svoja dijaška leta, razgovarjajoč se z njimi o sedanjih in prejšnjih razmerah po mestih in šolah. Njegovo ime vam je — Andrej Repič. Kako živo mi je še v spominu, ko smo sedeli nekoč opoldne pri njegovi mizi ter poslušali gospoda župnika, pripovedujočega nam o svojem prvem potovanju v Kapele nekako takole:

„Ta kraj kamor sem imel priti, mi ni bil dobro znan. Kapelčani poslali so sami voz po mene do Brežic, in peljali smo se bolj polagoma po cesti, ki drži mimo Dobovega ter se potem zasukne na levo navkreber proti Kapelam, a voznik stopical je v vsakem klanci poleg voza, držeč ponosno vajeti in bič v rokah, smodko je pa zvečil med zobmi prav po nedeljsko, češ — zdaj vozim novega gospoda fajmoštra! Zvesto sem s svojimi očmi meril in meril ta tuji kraj, ki mi je s prva in z daleka čisto ugajal. Prispemo na breg, kjer me opozori voznik na ka-

blagovoli ukreniti in pri vodstvu c. kr. priv. južne železnice izposlovati:

1. da se vsi napisi na postajah od Spielfelda do Trbovelj, od Maribora do Spodnjega Dravograda, od Zidanega mosta do Brežic, od Pragerskega do Središča, od Celja do Velenja, od Poljčan do Konjic, od Spielfelda do Ljutomera, ter vsi razglasi, cenovniki in vozni redi, ki naj služijo na znanje potujočemu občinstvu, napravijo in tiskajo v obeh deželnih jezikih;

2. da se naj kličejo imena vseh postaj na navedenih progah v obeh jezikih;

3. da se naj nastavijo povsod na teh progah samo uradniki in sprevodniki, ki so zmožni tudi slovenščine.

V Celju, dne 4. julija 1898.

Notar Lovro Baš predlaga sledečo resolucijo: Visoko c. kr. pravosodno ministerstvo!

Dne 23. junija t. l. pri c. kr. nadsodišču v Gradci storjeni sklep, da se sme pri tem sodišču samo v nemškem jeziku razpravljati, napotuje okrajni zastop celjski, po § 52 postave v okrajnih zastopih na Štajarskem, nasvetovati visoki c. kr. vladi naredbe, da se vresniči osnovno-zakonito obljubljena ravnopravnost, ker slovensko ljudstvo posebno na Štajarskem prehudo trpi po vednem kršenju zakonitih pravic svojega jezika.

Okrajni zastop se ne more dosti čuditi, kako je c. kr. nadsodišče v Gradci moglo v očigled § 26 novega civilnopravnega reda, ki določuje, da sme vedno, tudi v tistih primerih, v katerih je zapovedano zastopanje po odvetnikih, tudi stranka osobno prihajati k sodišču in odajati ustne izjave, skleniti, da hoče izključno nemško razpravljati, torej strankam zmožnim samo slovenskega jezika, jemati pravice, dane jim z navedenim postavnim določilom.

Čuditi moramo se temu sklepu toliko več, ker je c. kr. nadsodišče v Trstu razsodilo ravno nasprotno, t. j. da se mora tudi pred njim za slovenske stranke razpravljati slovensko.

Neumljivi rečeni sklep navaja okrajni zastop celjski na prošnjo, da se c. kr. nadsodišču v Gradci vzame sodna oblast čez Slovence in za te ustanovi novo nadsodišče v Ljubljani.

Za ta nasvet govore tudi sledeči razlogi: Sedanje nadsodišče v Gradci je ustanovljeno za Štajarsko, Kranjsko in Koroško deželo, ki imajo po zadnjem ljudskem štetju 2,139,856 prebivalcev.

Dalmacija, ki ima samo 524,107 prebivalcev, ima svoje nadsodišče.

Avstrijsko Primorje ima 695,853 prebivalcev in vživa dobroto svojega nadsodišča.

Tirolska in Vorarlberška dežela s skupnim prebivalstvom v številu 928,920 imate tudi svoje nadsodišče

Ako se s temi prebivalskimi številkami primerja število prebivalcev na Kranjskem s 498,390, potem število prebivalcev celjskega in mariborskega okrožnosodnega dela štajarske de-

žele s 444.301 prebivalcem in, ako se k temu še prišteje koroška dežela s 360.443 prebivalci, kaže se, da spada sedaj pod c. kr. nadsodišče v Gradci 1,303.134 prebivalcev takih sodnih okrajev, v katerih se sodnijske razprave, — malo okrajev je izvzetih, — izključno, večinoma ali vsaj deloma vrše v slovenskem jeziku. Samo Kranjska dežela, potem slovenski del Štajarske, t. j. okrožji celjskega in mariborskega okrožnega sodišča štejejo skup 942.691 prebivalcev, torej več, ko Tirolsko s Vorarlberškim, eno tretjino več ko Primorje in skoro dvakrat toliko kakor Dalmacija.

Kranjska dežela, potem okrožji spod. štaj. dveh dvorov so tisti kraji, ki dajejo c. kr. nadsodišču v Gradci večino njegovih poslov.

Statistika tudi kaže, da ima v zadnjih letih graško nadsodišče več opraviti s slov. akti ko z nemškimi.

Te razmere in pogled na maloštevilna prebivalstva dalmatinskega, primorskega in tirolskega nadsodišča opravičujejo Slovence na Kranjskem, Štajarskem in Koroškem zahtevati svoje samostalno nadsodišče v Ljubljani.

Ako se odcepijo od graškega nadsodišča tisti prvostopni sodni dvori v katerih stanujejo v kompaktnih skupinah Slovenci, ostane še vedno graško in leobensko prvostopno sodniško okrožje s prebivalstvom 836.722 duš za dotedanje nadsodišče v Gradci.

Za vstanovitev novega nadsodišča v Ljubljani govori tudi to, da je justična palača v Gradci po izkušnjah zadnjih let premajhna in bode zato visoka c. kr. vlada morala v kratkem misliti na novo stavbo. Ta nova stavba izvršila bi se naj v Ljubljani namesto v Gradci.

Okrajni zastop celjski nasvetuje torej z ozirom na potrebe svojega prebivalstva ustanovitev novega nadsodišča v Ljubljani, kateremu se naj prideli tudi okrožje c. kr. okrožnega sodišča v Celji.

Do tedaj pa, da se ustanovi novo nadsodišče v Ljubljani, od katerega pričakujemo izpolnitev postavno zagotovljene ravnopravnosti slov. jezika, prosimo, da visoko c. kr. pravosodno ministerstvo po primernem potu odpravi sklepe c. kr. nadsodišča v Gradci, ki zabranjuje slov. strankam in njih zastopnikom razpravljati pred tem sodiščem v svojem jeziku.

Konečno utemeljuje in priporoča v sprejem Dragotin Hribar, še tole resolucijo:

Visoko c. kr. ministerstvo za uk in bogočastje!

Že leta 1848 so zahtevali Slovenci v Ljubljani ustanovo samostalnega vseučilišča tam in visoka c. kr. vlada je po grafu Stadionu izustila, da je univerza v Ljubljani koristna in potrebna in da jo zahteva narodna ravnopravnost in jednomerno varovanje vseh interesov.

Pozneje je visoka vlada opustila ustanovljenje te univerze, oživotvorila je za kratek čas

slovenska predavanja na pravni fakulteti v Gradci, pozneje tudi te odpravila in slednjič izjavila se, da pri obstoječih razmerah teh slovenskih predavanj ni vzdržati.

Resnica je, da slovenski narod nima nobene visoke šole in na nobeni obstoječih visokih šol slovenskih predavanj. Večina slovenskih visokošolcev hodi na graško in dunajsko vseučilišče; v Gradcu in na Dunaju so pa razmere v zadnjem času take, da mora slovenskemu dijaku popolnoma veselje upasti do študiranja tam.

Ne samo nemški dijaki, tudi večina profesorjev pravi javno, da so slovenski dijaki samo gostje ce univerze.*

Ko se je v zadnji zimi prepovedalo nemškemu dijaku v Pragi nositi nemške barve, smeli so nemški dijaki v Gradci in na Dunaju s krikom in drugimi sredstvi zabraniti predavanja, in tamošnji državni pravdnik ni našel nič v tem postopanju proti določbam kazenskega zakona, katerega dotični predpisi so se nasproti Slovonom premnogokrat preobčutljivo uporabili. To je neštevilne državljane motilo v zavesti, kaj in komu je v Avstriji dovoljeno ali ne.

Od zadnje zime sem niso slovanski dijaki v Gradcu vsled narodne nestrpnosti nemškega dijaštva našli nobenega prostora za svoja zborovanja, nobene dvorane za družabne naprave.

Podpora z lekcijami je za slovenske dijake v Gradci in na Dunaju skoraj popolnoma nehala in ravno zadnje dni smo dobili okrožnico podpornega društva za slovenske visokošolce v Gradci, v katerej dva vseučiliška profesorja (gg. dr. Krek in dr. Štrekelj), tedaj gotovo moža, ki se vzdigujeta nad vsakodnevne utise, potrjujeta, da se slovenski dijaki v Gradci ne smejo zbirati v prijateljski pogovor in zabavo. Zabranjeno jim je popolnoma, gojiti svoje narodno svojstvo.

Da se odpravijo te barbarske razmere, in se omogoči slovenskim visokošolcem otrresti se nemškonarodnega terorizma in gojiti in obdržati svoje narodno svojstvo, ki je neločljivo od gorkega čuta za avstrijsko državno misel, prosi okrajni zastop celjski za ustanovitev vseučilišča v Ljubljani in se pridružuje glede razlogov za to sklepom deželnega zbora kranjskega z dne 11. februarja 1898.

* * *

Ganiti se moramo Slovenci. Preziranje, tlačenje in odrivanje slovenske narodnosti povsod in po vsakomur je res že vneboupijoče. Vsak frkovec, vsako službujoče človeče že misli, da se sme z nas in naše narodnosti norčevati in mi pohlevne ovce trpimo radi ljubega miru. Če ne bodo pomagale prošnje, porabiti moramo še drugo orožje, da pridemo do temeljnih zakonih nam zajamčenih pravic. Za vzgled naj nam bodo druge narodnosti, kako so si pridobile ugled in veljavo!

*Vseučilišče je javno, iz drž. blagajne vzdržano in nikdo ni na njem gost, tudi Neavstrijanec ne.

pelico, ki je ravno na meji kapelske in dobovske župnije. Hiš ni bilo tu še nobenih; na levo gozd, na pravo odpiral se mi je proti Sotli svet bolj in bolj; tudi ta naš slavni „Jovs“ občudoval sem že takrat, ki je bil pa uprav pod vodo. Zrl sem tudi hrvatske griče in razne bele cerkvice v Sotelski dolini s pravim občudovanjem in veselega srca. Kar pridemo v prvo vas — Podvinje. Kakor bi trenil, skočil sem raz voza — „takrat imel sem še gibčne, poskočne noge“, dostavi govornik bolj tiho ter nadaljuje glasneje: ter sem dejal vozniku, naj se le sam pelje v Kapele, ako mu drago! Voznik ves preplašen ustavi voz ter me pogleda prav debelo z odprtimi usti, da mu pade smodka pod voz, — liki bi me hotel snesti same radovednosti, kaj se je vendar pripetilo. Še celo kljuse se počasi obrne ter pogleduje oba otožno Pa veste kaj me je bilo tako prestrašilo: te rdeče hiše, ki jih imamo v Kapelah povsod, dozdevale so se mi za prvi hip tako čudovite, da je v meni kar nekaj vskipelo ter sem se hipoma odločil: do tod in ne dalje, misleč si, kako čudno mora biti tukaj še le ljudstvo!“

Pa res je to pri naših ljudeh neka posebnost, da ljubimo večinoma „pisane“ hiše. Gotovo pa imajo to navado od naših sosedov onstran Sotie, ki tudi kaj radi rdečijo svoje hiše — in

to celo imoviteji posestniki. „Slikarice“ so seveda domače ženske. Vsa hiša ti je do strehe živo rdeča, le spodaj na podbojih napravijo bolj široki beli ali modri rob in po sklepah, kjer se stikajo bruna lesene hiše, izvlečejo s čopičem, ki si ga sami narejajo iz svinjskih ščetin, kečar imajo „furež“ (koline), tako, da je na zunanji steni toliko belih trakov, kolikor ima sklepov. Ti beli traki imenujejo se „stavce“. Na pročelji pridejo na rdečo steno potem še posebne domače slikarije: križci, zvezdice, voli, „ki so se pod pečkom boli“ — kakor se reče pri nas — dalje: petelinčki, konjički, oslički, kozlički itd. . . . v beli in modri barvi. Navadno delajo vse prosto ročno, k čemur je treba vajene roke. Posebno naša dekleta delajo to kaj marljivo ter tekmujejo med seboj, da že lahko poznaš po slikarijah, ali jih je delala mlada ali stara roka.

Otroci nosijo navadno hrbte in roke vse rdeče, ker se naslanjajo ob steno; pa tudi marsikatera svinja, ki se je prej „skališala“ (povajjala, skopala) v kaki mlaki, „počoha“ se kaj rada ob kakem pisanem oglu, ki dobi torej svinjski pečat, — a svinja nosi potem rdečo svetinjno na svojem hrbtišču itd. — Najhujše pa je, če pride močna ploha: na vse strani od hiše raztaka se ti pobarvana voda v „krvavih potokih“, a vsa hiša se ti dozdeva kakor razmršena, ne

počasana, zaspana devica! To so seveda največje neprilike za naše umetnice. Zdaj je treba zopet delati z nova!

To delo imenujejo „snaženje“, ki je zlasti k svetkom (praznikom) prav živahno. Pri nas pa ne snažijo samo, ampak tudi „mažejo“, seveda istotako zlasti pred prazniki. Mažejo pa tla v stanovanjih, ako so ilovnata, ognjišča, ki jih pa, ko se posuše, tudi pobelijo, in to vsako soboto — torej ognjišča mažejo in snažijo ob jednom, lopo in osipke.* Napravijo pa v to svrhu „mort“ (malto), ki ga „mesijo“ z jedno nogo, po drugi se pa pomikajo okoli kupa tistega blata; klečé mažejo potem tla z rokami. To so naravno ženski opravki. Dokler „zmazana“ tla niso posušena, ne sme seveda nikdo hoditi po njih. Kuhinj navadno nimajo; ognjišča imajo v stanovanjih; tudi dimnikov pogrešajš po slamnatih strehah. Kako je vendar vse primitivno, a nepraktično: za nekaj desetletij smo še — v preteklosti!

Omeniti še moram, da se je imenovani gospod župnik vendar še isti dan bil pripeljal v Kapele in da se je kmalu privadil tistim pisano-barvanim hišam i ljudem. Spregovorimo še o drugih domačih odnošajih! (Dalje prih.)

* Osipki so ozki „poteci“ tik stene okoli hiše.

Dobrohoten svet našim abiturijentom.

Kmalu, v nekaterih dneh bode prišel čas, ko zapusti lepo številce slovenskih dijakov z zrelostnimi spričevali v žepu gimnazijske sobe. Vsi ti abiturijentje premišljevali bodo, kateri poklic si naj izberejo, da zagotovijo sebi, kolikor se da najprej in najugodnejši svoj obstanek v življenju in da svojemu narodu v poklicu, ktere ga si bodo izbrali, lahko največ koristijo.

V tem tako važnem in odločilnem trenutku, ko si toliko in toliko pridnih sinov našega naroda izbira pot za celo bodoče življenje, smatramo mi za svojo časnikarsko in sveto narodno dolžnost, pristopiti tem našim dijakom z dobrohotnim svetom na pomoč. Marsikateri dijak še sam ne vé, kam se naj obrne, katero stroko si naj izvoli ter je večkrat samo od slučaja v zadnjem trenutku odvisno, ali si izbere ta ali oni poklic.

Ta odločitev je pa vendar prevažna; kajti slovenski narod potrebuje v raznih strokah naraščaja in je tedaj treba, da se mladina napoti k tistem poklicu, v katerem ima največ upanja priti kmalu do primerno dobrega mesta in tje, kjer potrebujemo najbolj narodnega naraščaja.

V prejšnjih letih primanjkovalo je sila slovenskih zdravnikov. Z velikim zadovoljstvom in veseljem moral je torej vsak narodnjak opazovati, da se je zdravilstvu posvetilo toliko slovenskih dijakov. — Kakor so sedaj razmere, bode zdravniki, kateri so študije že dovršili in stopili v življenje, in kateri so še sedaj vpisani na medicinskih fakultetah, vsa mesta na Slovenskem napolnili, tako, da se je bati, da bi v tej stroki, ako bi se dijaki še naprej v istem številu zdravništvu posvečali, nastala kmalu gneča, da izučeni slovenski medicinci ne bi mogli več dobiti dovolj primernih mest ter delali drug drugemu — morda preveč konkurence, ali pa, kar bi iz narodnega stališča bilo sila obžalovati, morali si iskati kruha izven slovenske zemlje. Mi Slovenci pa nimamo toliko inteligentnega naraščaja, da bi brez škode za narodni obstanek in razvitek mogli odstopati svojo inteligenco drugim narodom.

Nasprotno pa začenja pomanjkovati sila slovenskih filozofov in posebno še slovenskih juristov. — Juristov primanjkuje v odvetniških pisarnah, notarskih pisarnah (koncipijentov) ter pri sodiščih, kjer so posebno sedaj vsled preosnovne sodiščne organizacije za mnoga leta jako ugodne razmere. — Pri pošti in pri finančnih uradih bi slovenski juristi lahko sila naglo avanzirali in tukaj, posebno pri poštah in pri finančnih uradih, primanjkuje nam slovenskega naraščaja popolnoma. Isto velja tudi pri politični upravi.

Naš svet slovenskim abiturijentom je torej ta: v obče, dokler se razmere ne spremenijo, naj se posvetijo zdravniškemu poklicu samo tisti slovenski dijaki, kateri imajo za to stroko izredno veselje. Ostali pa se naj obrnejo pred vsem pravu in v primerni meri tudi filozofiji.

Na tak način se bode slovenski naraščaj napotil tjakaj, kjer je najbolj potreba in kjer bodo slovenski dijaki, ko zapuste univerzo, prišli najprej do poštenega kruha na slovenski zemlji.

Slovenci — na delo!

Naš parlament počiva! Morda je za vedno zaspal. Kdo ve, če se sploh še kdaj ali kmalu skliče?! Mogoče je da se, a prašanje je: za koliko časa! § 14. jel je funkcionirati, poslanci so se razšli in premišlujejo doma, ali bodo sploh še šli na Dunaj ali bode prej ustava se spremenila in Avstrija doživela preobrat v političnem licu! . . . Zdaj je odmor za poslance, toda Slovenci moramo zdaj skrbeti za to, da naši kruti, zagrizeni in nesramno drzni nasprotniki ne porabijo teh trenutkov nam v škodo in nesrečo. Med tem premirjem nam je delati vsem in tudi — našim poslancem. V senci, pri vrčku piva ali črni kavi in šampanjcu se naš narod ne bo rešil ali opomogel, tam se njemu tudi nič ne koristi! Zdaj je treba našim voditeljem pričeti delati, delati doma in med narodom, z besedo in tiskom, z resno voljo in neustrašenostjo, — mi ne vemo — kaj nas čaka! in tudi poslanci ne vedo tega! Počasi pa dosledno, neutrudljivo in nestrpno

je delovanje naših nasprotnikov! Kakor krt pod zemljo — rije v našo zemljo njegova roka, najbolj tam in takrat, kjer vidi, da mi — le spimo, ali pa kričimo, ne delamo pa nič! Nemci in Lahi so bolj praktični: tiho delajo tu, pa na uspehe računajo tam! Pri nas so grozno nepraktični ljudje za eno ali drugo politično delo! In pa roke križem držijo baš tisti, kateri bi imeli za narod povsod delati, med njega iti, ne samo — ob volitvah!

Na narodno-gospodarskem polju, v šoli, v politiki, v socialnih razmerah, povsod čaka delo nas vseh, zlasti seveda tistih, ki so v prvi vrsti poklicani delati — zdaj ko je čas!

Naši nekateri poslanci — deželni kot državni, — imajo to nevljudno taktiko, da poznajo narod — priprostega volilca — kmeta, rokodelca ali obrtnika le takrat, ko ga potrebujejo — ob volitvah, in še takrat ne — osebno! Drugi zopet neredno na Dunaj hodijo, nekateri kar po pol leta nič, tretji zopet nikoli svojim volilcem o svojem delovanju v javnih — postavodajnih zastopih nič ne poročajo, itd. — Gospođa, tako se ne stopa v zvezo s preprostim narodom. Samo na „komando“ vam tudi kmet ne bo šel več na limanice! — Zdaj je časa dovolj za delo, poročila, načrti in sklepi, zborovanja in snovanja društev, vse to in drugo koristnega za narodno stvar se lahko zdaj izvrši. Narodna stvar se ne sme nikdar puščati v nemar; ali — delati je treba! In dela nas čaka na vseh poljih, kjer se gre za interese slov. naroda, dovolj, zatorej naj vsak stori svojo dolžnost. Časi postajajo za nas — resni!

Celjske novice.

(Odvetniški izpit) napravil je te dni g. dr. Fran Majer z izvrstnim vspehom v Gradcu. Dr. Fran Majer bil je vedno zaveden Slovenec in prepričani smo, da bode, kamor koli se naseli, narodnjakom v vsakem oziru dobra pomoč.

(Posojilnica v Celji) imela je v prvem polletju 1898: Prometa 1,643 871 gld. 29 kr. Hranilnih vlog se je vložilo 508.138 gld. 72 kr. in vzdignilo 420 864 gld. 73 kr. Posojil se je izplačalo 115.957 gld. 48 kr. in vrnilo 57.977 gld. 93 kr. Stanje hranilnih vlog koncem junija 1898: 1,607.773 gld. 20 kr. brez kapitalizovanih obresti. Stanje posojil koncem jun. 1898: 1 237 975 gld. 81 kr.

(Vpisovanje za slovenski-nemški gimnazij v Celji.) Učenci, kateri hočejo vstopiti v prvi samostojni gimnazijski razred z nemško slovenskim učnim jezikom v Celji vpisujejo se prvič dne 15. julija t. l. in drugič dne 16. septembra t. l. obakrat od 8.—12. ure v vodjevi pisarni, v Šolski ulici št. 21. Vsprejemni izpiti vršijo se na dan vpisanja ob dveh popoldne. Sprejemnina in učni prispevek znašata 3 gld. 10 kr. Vsak učenec naj pride spremljan od svojih starišev ali njih na mestnikov in naj prinese seboj krstni list in predpisano spričevalo ljudske šole.

(Razstavo risalnih in pisalnih děl) napravi dež. meščanska šola v Celju v proslavo 50letnega vladarskega jubileja v nedeljo dne 10. in v ponedeljek dne 11. t. m. vsakokrat od 9—12 ure predpoludne v svojih šolskih prostorih. K obisku te razstave vabi ravnateljstvo omenjenega zavoda.

(Okrajni zastop v Celji) dovolil je 500 gld. kredita za sadno razstavo, katero misli v Celji prirediti kmetijsko društvo „Kmetovalec“ iz Gotovelj.

(Praznik sv. Cirila in Metoda) obhajali so celjski Slovenci in okoličani letos izvanredno veličastno. Na sestanek „Celjskega pevskega društva“ na Starem gradu v predvečer praznika t. j. zvečer dne 4. t. m. prišlo je več sto zavednih Slovencev in Slovenk iz mesta ter bližnje okolice. Med tem ko je na višini gorel mogočni kres, bil je spodnji prostor čarobno razsvetljen s pisanimi lampijoni v dolgim polukrogu, ves hrib je bil tajnostno razsvetljen z umetelnim ognjem, brezštevilne rakete frčale so v zrak ter vzbujale pri stameči množici pretresljive „živio-klice“. Strelji iz topičev pa so uprav stresali hrib. Naše vrlo pevsko društvo otvorilo je to prelepo versko-zgodovinsko proslavo z znano „Lepa naša domovina“, katero pesem je pomagalo peti brezštevilno občinstvo. Sledile so še druge narodne zbujevalke. Niti gospice in gospe pevke se niso splašile strmega pota in teme, nego prišlo jih je jako lepo število. Cela severna

stran Savinjske doline od Braslovč do Vojnika bila je takorekoč posjana z neštevilnimi kresovi. Nad vse krasen pa je bil pogled na vračajočo se množico. Kakor čaroben pisan trak pomikala se je ista z lampijoni v rokah po ovinčni stezi k „Skalni kleti“, kjer se je na to razvila prijetna zabava na vrtu. — Prejeli smo nad sto poročil od raznih strani, da so palili velikanske kresove. Ker ne moremo vsih priobčiti, rečemo na kratko, da ga skoraj ni bilo hriba na slovenskem Štajarju, da ne bi plapolal kres v proslavo godu sv. Cirila in Metoda. Slava našem narodu!

(Peter Končnik in njegovi učenci) Ko je prišel na Telovo celjski ravnatelj gimnazija in šolski svetovalec Končnik v družbi celjskih kričačev in postopačev v Laško, dobila sta njegova učenca prvo- in šestošolec Bast pogum, misleč si, če se družbi naš vodja z razupitimi nemškutarji, zakaj bi nama ne bilo dovoljeno pokazati svojega mišljenja na javen način. Uporabila sta priliko na dan, ko je bilo pri nas birmovanje ter dokazala na prav nedvomljiv način, kako znajo vzgojevati svoje učence Končnik in njegovi nemško-nacijonalni profesorji. Evo vam nekaj cvetk teh nadepolnih pobčekov. Ker ni preprečil tržki birič razobešenja slov. trobojnice, nahrul ga šestošolec Bast: „Habens nit peser aufpasn kenen, das is eine Gemeinde-Vertretung“. Ko sta se sprla v nedeljo jeden Slovenec in jeden nemčur zavolj trobojnice, pritekkel je prvošolec Bast in kričal na Slovence: „Du windischer Kalmuk“. Šestošolec pa je šel na to in zmetal nekemu slovenskemu kramarju nože na tla in ga zmerjal, za kar je dobil sicer prav mastno zaušnico. Da bi kolikor mogoče demonstrativno kazala svoje nemško mišljenje, našemila sta se isto nedeljo s hrastovim listjem in modrižem. Ta dejstva morajo se vsak čas dokazati. No kaj porečete g. ravnatelj k takemu vedenju vaših nemških učencev? Mislimo si že lahko, kaj. Saj so počitnice tu in do jeseni bo vse pozabljeno. Toda mi ne bomo vedno molčali. Z nemškimi gimnazijskimi demonstranti mora se vsaj tako postopati, kakor s slov. učenci, ki hodijo k nedolžnim zabavam v „Narodni dom“. Še bedi nad vašim zavodom bistreje oko! Naj bi na mnogo obrekovanem Kitajskem zvedela vrhovna vlada, kako slabo skrbi kak podrejeni uradnik ali upravitelj dežele za svoje podrejene, takoj bi mu jih naštel 60 na zadnjo plat. Pri nas v Avstriji pa se slavijo in povišujejo različni mučitelji in trinogi naroda.

Poštne zadeve.

Slovenci, na branik za svoj jezik in narodnost!

V občini Polzeli v Savinjski dolini prebiva po ljudskem štetju 1890. leta 1305 Slovencev, katero število se je do letos gotovo pomnožilo na 1330. Čuditi se je, da med tem številom do zdaj ni bilo nikogar, ki bi storil pri tamkajšnjem občinskem uradu korake za slovenski pečat na ondotnej pošti, kjer vedno in vedno „heilajo“; kajti na vsakem pismu najdeš odtisek poštne pečata „Heilenstein“, kakor da so vsi Polzelčani sami „Heil-bratci“. Slovenski pregovor pravi: „Vsakemu se svoje najlepše zdi!“ zato tudi upamo, da se Polzelčanom slovensko ime „Polzela“ bolje dopada, nego pokvarjeni „Heilenstein“ in da se bode tamkajšnji slavni občinski urad zavedal svoje dolžnosti nasproti jeziku svojega prebivalstva ter pri vis. c. kr. trgovskem ministertvu prosil za slov. poštni pečat.

V področje c. kr. poštne urada v Slovenski Bistrici spadajo sledeče občine z naštetim številom prebivalstva na podlagi ljudskega štetja iz leta 1890.: 1 Slovenska Bistrica 1306 prebivalcev. 2 Gornja Bistrica 624 prebiv. 3 Gornja Ložnica 548 prebiv. 4 Spodnja Ložnica 234 prebiv. 5 Žabjak 540 prebiv. 6 Laporje 308 prebiv. 7 Lisičja ves 299 prebiv. 8 Sv. Martin na Pohorju 554 prebiv. 9 Ritosnoj 248 prebiv. 10 Kovača ves 300 prebiv. 11 Tinje 1302 prebiv. 12 Vrholje 390 prebiv. 13 Šentovec 389 prebiv. 14 Črešnovec 862 prebiv. in morda še katere druge. — Slovensko prebivalstvo vseh teh občin nema na svojem poštnem uradu v Slovenski Bistrici nobenega slovenskega napisu. Poštni pečat in poštni voz imata tudi samo nemške napise „Windisch Feistritz“.

Nad osem tisoč Slovencev ne uživa tu jednako-pravnosti svojega jezika, davek pa morajo redno plačevati. „Vsak človek ima svoj prav“ pravi naš pregovor, tudi osem tisoč Slovencev mora dobiti svojo jezikovno pravico!

Vse zgoraj naštete občine so dolžne za svoj narod, za slovenski jezik stopiti na branik, da mu pridobite na svojej pošti vso veljavo, ki mu gre po postavi.

„Za dolžnost in za pravico
Vsak pošteno zvesto stoji!“

pojemo pa sto in stokrat v našej cesarskej pesmi. Svoje dolžnosti izvršujemo natančno, stojmo pa tudi pošteno in zvesto za pravice svojega jezika, katere nam je dal naš presvitli cesar v členu IXX. državne osnovne postave! Pravico si moramo v današnjih razmerah sami iskati, za nami jo ne bodo nosili. Na noge torej! Uložite vsaka posebej ali pa tudi skupno prošnjo na vis. c. kr. trgovsko ministerstvo sklicevaje se na ravnopravnost našega jezika v vseh uradih. Kdor išče, ta najde; kdor trka, temu se odpre! Pričakujemo torej poročila o korakih imenovanih občin. Bog in narod!

O Dramlje, Dramlje! C. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo v Gradcu vas je krstilo z žalostno-kislim imenom Trenenberg. Vsako pismo, ki gre iz drameljske pošte po svetu nosi na sebi solzni „Trenenberg“ („trene“ se pravi po slovensko šolza). „Vsak po svoje!“ je rekel tisti, ki je kravo s svedrom drl, tudi v Dramljah so delali po svoje, ko so pred več leti dobili pošto, delali so tako po svoje kakor sploh zaspani Slovenci delajo pri vseh uradih, nemškutarijo pridno, a za svoj jezik niti mezinca ne ganejo. Občina Dramlje ali po žalostno s solzami rečeno Trenenberg je štela 1890. leta 1727 prebivalcev, med katerimi ni niti jednega Nemca, med njimi pa tudi ni bilo dozda še nobenega Slovenca, ki bi se svoje narodnosti in pravice svojega jezika toliko zavedal, da bi stopil na noge za pravice slovenskega jezika. Kar se je zamudilo, popravi ti lepa občina Dramlje vsaj sedaj ob 11. uri. Na Dunaji pri c. kr. trgovskem ministerstvu uslišijo naše pravične želje. Za svojo dačo in sinove hočemo tudi svojih narodovih pravic!

S Planine. Odzivaje se dopisu v št. 24 „Domovine“ se poroča: Na pošti na Planini dobivamo dvojezične dopisnice, zalepke, spremnice in nakaznice. Mogoče, da ima tamošnji poštni urad tudi samo nemških vrednotnic, katere zahtevajo oni tržani, ki se Nemcem prištevajo. Vsiljujejo se pa samonemške listine nikomur ne; kajti je poštarica sama mirna gospa, pa ima zdaj tudi upraviteljico, ki je zavedna Slovenka. Žal, da je poštni pečat do zdaj še samo nemški; pa že zdavnej so bile vložile prošnjo za dvojezični pečat in dvojezične poštne napise okoliške občine: Št. Vid, Golobinjak, Loke in Presečno na vis. c. kr. trgovsko ministerstvo, in to po visokorodnem gospodu državnem poslancu vitezu Berksu, ki je blagovilil že dne z dne 23 febru varija t. l. odpisati, da bo to stvar osebno priporočil trgovinskemu ministru, in ne dvomi, da bo ugodno rešena. Tudi mi pričakujemo ugodne rešitve. Ne smete torej okoličanov s trško občino vred devati pod jeden klobuk. V trgu Planinskem je se ve da vse Mont „prajzen“. Ti mont „prajzovci“ vabijo v svojo sredino velikonemške luterane, bratijo se s Prusaki iz Brežic, Sevnice in Kozjega, ter proglašajo celokupnost z graškimi Prusaki. Okoličani pa ne morejo ravnati po geslu: „Svoji k svojim“, ker ni tukaj zavednih obrtnikov.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške premembe.) Za dekana je imenovan č. g. Frančišek Šalomon, župnik v Rogatcu za ondotno dekanijo. V stalen pokoj je stopil č. g. Anton Slatinšek, župnik pri Sv. Kunigundi na Pohorju. Iz naše škofije je odšel č. g. Anton Zavadič, kapelan v Remšniku pri Marenberku.

(Imenovanja pri finančnem ravnateljstvu.) Davčni pristav g. Jos. Arzenšek imenovan je za davčnega oficijala. Za davčne pristave sta imenovana gg: dragonski narednik Leopold Petek in davčni praktikant na Laškem Anton Krisper. Zadnji menda tudi za „izvanredne zasluge“.

(Profesorski izpit) je napravil naš rojak, g. Zvonimir Dokler iz Vojnika, dosedaj suplent na gimnaziju v Kranju.

(Premeščen je) namestniški konceptni praktikant g. dr. Žolgar od graškega namestništva k naučnemu ministerstvu na Dunaj. Gospod dr. Žolgar je naš rojak, kateremu je sam cesar podaril pri odlični skušnji „sub auspiciis imperatoris“ zlat prstan.

(Strela.) Pretečeni teden udarila je strela v zvonik cerkve sv. Ane na Teharjih ter povzročila precej veliko škodo. Ker je bržčas strela vod preslab prevodnik, razdvojila se je električna iskra ter je šel eden del po žici v zemljo, drugi del pa v cerkev kjer je mnogo škode. Dobro bi bilo, da bi oskrbniki te krasne cerkve dali popraviti strelovod, da se mogoče še kakšna večja nesreča ne pripeti.

(Na pritožbo štorjanskih nemškutarjev), naj bi se ovrгло slovensko občinsko volitev na Teharjih zaradi jednega glasu, odgovorilo je c. kr. namestništvo, da bi bilo vsako razveljavljenje brezvspešno, ker ostanejo slovenski glasovi v kljub temu še vedno v veliki večini. Gospodje iz Štor in odpadniki po teharski občini so se zopet je denkrat popraskali tam, kjer jih srbelo ni.

(Veliko tombolo) priredi prostovoljna požarna bramba v Žalcu v nedeljo, dne 10. julija t. l. Tombola vrši se ob lepem vremenu na prostem, in sicer v drevoredu glavnega trga, ob slabem vremenu pa v gostilni g. Hausenbichler-ja. Začetek ob 4. uri popoldne. Vsaka tablica stane 20 kr. Čisti dohodek namenjen je za opravo žalske požarne brambe. Z ozirom na veliko število dragocenih daril in blagi namen, za kojega je prebitek namenjen, vabi k prav obilni vdeležbi načelnštvo.

(Nemčurska nesramnost.) Piše se nam iz Vranskega. Pretečeni teden „počastil“ je naš trg znani nemčurski ključar iz Celja Aichberger, da prevzame ključarska dela nove stavbe c. kr. okr. sodišča na Vranskem. Njegov voznik zapeljal je pred slovensko gostilno, sevó, ker nemške gostilne na Vranskem ni, ter ondi preskrbel konje in voz. Toda našemu Germanu je kaj bodel slovenski napis v oči in njegova, njega vredna žena je takoj ukazala, da mora voznik zapeljati voz v drugo gostilno, ki bi bila po njenem mnenju nemška. To se je tudi storilo. Tako si upajo nemčurji izzivati! Tako si upajo v čisto slovenskem trgu ravnati. Tako si upajo nemški obrtniki, ki žive od slovenskih žuljev, zasramovati značaj slovenskega trga. In kaj poroko Slovenci?!

(„Gornjegrajska planinska koča“), o kateri smo že opetovano pisali v našem listu — je izgotovljena. Savinjska podružnica „Slov. planinskega društva“, ki je postavila to važno stavbo, ima sedaj že tri planinske kočice, namreč „Kocbekovo kočo“ pod Ojstrico — v visokosti 1770 m — „Mozirsko kočo“ na Medvedjaku — 1450 m — in novozgrajeno „Gornjegrajsko kočo“ na Menini planini — 1470 m. Otvoritev in blagosloavljenje „Gornjegrajske kočice“, katero se je nameravalo prirediti dne 7. julija, se je preložilo na 21. julija t. l. in to zato, da se te slavnosti tudi lahko udeleži slovensko dijaštvo. Prijatelji krasnih planin na veselo svidenje dne 21. julija na Menini! Podrobnosti o koči in vzpored slavnosti priobčimo v kratkem.

(Šoštanjski „südmarkovci“) tudi ne marajo biti manj bedaki, nego Celjani ter so si hoteli napraviti nekak germanski kres dne 26. m. m. Znosili so na grič nekaj mastnih sodov, povabili vse „gesinnungsbrudarje“ iz Celja in drugod ter jih šli primerno našemljeni čakati na kolodvor. Prišel pa je le oni majhen možek iz Celja, ki se kaj rad sklicuje na svoje germanske pradede, dasi so bili isti le kraški Čiči, kakor kaže tudi ime. Cela prismodarija je bila tako klaverna, da so se našemljeni Slovencem pošteno smilili ter so jih skušali malko ojunčiti s krepkimi „živio“-klici.

(Slovesnost petdesetletnice) Njih. Veličanstva našega presvitlega cesarja se praznuje ob priliki blagoslovljenja šolske zastave v nedeljo, dne 10. julija 1898. na štirirazredni slovenski šoli v Laškem trgu. Vzpored: 1. Sveta maša ob 11. uri dopoldne. 2. Blagoslovljenje zastave. 3. Slovesnost v šoli. 4. Skupni obed (banket) ob

1. uri popoldne pri „Flosarju“. 5. Šolska veselica od 3. ure naprej na Petek-ovem travniku pri sv. Krištofu. Pri banketu in veselici svira godba. P. n. dame in gospodje, kateri se hočejo udeležiti banketa, naj blagovolijo to naznaniti najpozneje do 6. julija šolskemu vodstvu slovenske šole na Laškem. Cena kouvrtu 1 gld. 50 kr. Ob deževnem vremenu odpade izlet in se vrši pogostovanje otrok pri „Flosarju“. K mnogobrojni udeležbi uljudno vabi slavnostni odbor.

(Vsiljenec.) Za časa birmovanja v laškem okraju sledil je cerkvenim slavnostim od župnije do župnije tudi naš celjski Faninger s svojo „sladko robo“. Pregarjala pa ga je povsod posebna nezgoda. V Laškem trgu plapolala mu je prav nad glavo slovenska trobojnica, da je možiceljna skoraj božjast vrgla, med potoma k Sv. Miklavžu obtičal je skoraj s konji vred v blatu, prekucnil enkrat vso ropotijo, a pri cerkvi podrl mu je vihar njegov šotor z vsim, kar je bilo pod njem; najhujše pa je naletel neki pri Sv. Jedrti — zavedni krščanski prebivalci so ga kratko spodili. Slišalo se je že čisto, kako rad zabavlja (star ali mlad — je pač vse jedno) čez Slovence in duhovnike, a slovenski groši pri cerkvenih slavnostih pa mu še vendar vedno dišijo.

(Iz Ponikve) Blaž Kocen. „Slov. Narod“ in „Slov. List“ prinesla sta pred kratkim notico o našem rojaku Blažu Kocenu, v katerih pa se nahaja par pomot. Neresnično je namreč, da je popustil Kocen duhovski stan. To bi se utegnulo krivo razumeti. Nasprotno pa je res, da je živel imenovani kartograf ves čas kot vesten duhovnik. Nikjer ni dokazano, da bi se bil čutil Kocen Nemca. Rojaki, ki so ga poznali, pripovedujejo o njem dejstva, ki ne govore za nemški čutečega moža — ker pa ni javno nikjer in nikoli kazal svoje narodnosti in ker ima njegovo ime nemško lice, menilo se je — reči se sme splošno, da je Nemeč ali vsaj nemški misleč Slovan, in to tem bolj, ker ga prištevajo Nemci mej svojce. Končno bodi konstatirano, da se Kocenu še ni postavil spomenik, temveč, da se mu namerava še le ob priliki otvoritve nove šole v jeseni vzdati spominska plošča, za katero se nabirajo pri rodoljubih potrebni doneski, ki se naj blagovolijo pošiljati „odboru“ ad hoc.

(V Poljčanah) obhajali so narodnjaki minulo nedeljo veselico v proslavo bratov sv. Cirila in Metoda v gostilni g. Gajšeka. Vdeležba je bila prav lepa iz duhovniških in posvetnih krogov, ravno tako obilo gostov iz vseh sosednjih trgov in vasi.

(Posojilnica v Šmarji pri Jelšah) je imela v prvem poluletu prometa 86.772 gld. 18 kr.; dana posojila znašajo 21.649 gld., a vrnena posojila 6369 gld. 98 kr.; na obrestih se je prejelo 2796 gld. 88 kr., hranilnih vlog se je vplačalo 26.650 gld. 40 kr., a vzdignilo 16.254 gld. 56 kr. in na obrestih od teh 857 gld. 96 kr. Pristopilo je je novih zadružnikov in vplačalo deležev 443 gld., a izstopilo je 8 zadružnikov in vzdignilo deležev 58 gld., hranilne vloge se obrestujejo po 5%, brez odbitka rentnega davka, posojila se dajejo po 6% a le zadružnikom iz šmarskega okraja. Uradni dan je vsak četrtek predpoludne.

(Iz Loke pri Zidanem mostu) se nam piše o prisrčnem in navdušenem vsprejemu prevz. knezoškofa ob priliki birme v ondotni župniji dne 29. oziroma 30. m. m. Več o tej slovesnosti prihodnjič.

(Častnim občanom) imenoval je občinski odbor Dol č. g. Antona Šebat, bivšega tukajšnjega kaplana — sedaj v Poljčanah — zastran obilnih zaslug za tukajšno občino.

(Toča je pobila) dne 27. m. m. v Ločah, v Zbelovi in okolici. Škoda pri vseh poljedelskih pridelkih in v vinogradih je velikanska.

(Pogorelo je) dne 2. t. m. selo Gor. Gradišče v župniji Sv. Florjana pri Rogatcu. Razven zidanih poslopij upepelil je ogenj vse stavbe, ne da bi bilo mogoče kaj znatnega rešiti. Zažgal je štiriletni sinček posestnika Gašp. Turka.

(„Katoliško politično društvo za kozjanski okraj“) priredi velik shod dne 10. julija t. l. v Št. Petru pod Sv. gorami z naslednjim vzporedom: 1. Pozdrav predsednika. 2. Poročilo viteza Berksa o državnem zboru. 3. Kaj hočejo socialni demokratje. (Govor). 4. Kaj pa hočemo

mi? (Govor). 5. Slučajnosti. Slovenci! ne zamudite tega shoda, h kateremu najljubše vabi odbor.

(Iz Ormoža) dne 5. julija t. l. (Slogino zborovanje in volini shod pri Sv. Tomažu). Ormoško politično društvo „Sloga“ priredi dne 17. julija t. l. pri Sv. Tomažu v gostilni g. J. Skrleca ob 3. uri popoldne svoj občni zbor, katerega se udeležita kot poročevalca: veleč. gosp. J. Žičkar, župnik in državni poslanec, in gosp. dr. F. Rosina, odvetnik in deželni poslanec. Prvi bo poročal o državnem zboru, drugi pa o deželnem. Ako čas dopusti, bo se tolmačilo tudi šolske zadeve ormoškega okraja. Slogaši! Vclilci! Vdeležite se tega važnega zborovanja, ter pokažite našim gospodom poslancem, da ni pravega mesta niti v tomaževski fari, niti v celem ormoškem okraju za nikaki „Bauernverein“.

(Vremenska postaja na Cvenu) beleži v mesecu juniju: Povprečna toplina 19,9° C. Največja toplina dne 26. ob 2. h. p. m. 26,2° C. Najnižja toplina dne 16. ob 9. h. p. m. 10,4° C. Največ padavin 15. 26,8 mm. Vsota padavin 154,3 mm. Število dni s padavinami 22, z meglo 2, s točo 1, z nevihto 11. Povprečna oblačnost 61.

(Vremensko poročilo o juniju) Povprečna toplina v tem mesecu je bila pri nas 17,8° C; najvišja dnevna toplina je bila dne 23. junija z 23° C. Deževnih dni je bilo 15, in dežja je padlo 210 mm. Po nekaterih krajih so bili nalivi, povodnje, toča, katera slednja je osobito okoli Radeč, Zidanega mosta, Laškega trga in daleč po Spodnje Štajarskem veliko škode učinila, osobito v ponedeljek, 27. junija. — Barometer je bil vedno dokaj nizek, znatno se je vzdignil še le zadnji dan meseca.

(Sv. Andraž v Slov. gor.) „Bralno društvo“ priredi v nedeljo, dne 10. t. m. veselico s petjem in z igro „Mala pevka“. Med igro in pri prosti zabavi na vrtu g. Rola, svirala bo Kocmutova godba. Ta dan počaste društvo ptujski narodnjaki, „Čitalničarji“ in corpore. Veselica se vrši le pri lepem vremenu, sicer se preloži na nedeljo 17. t. m. Začetek takoj po popoldanskem cerkvenem opravilu.

(Sv. Andraž v Slov. gor.) Pošta vozi že od 1. maja, razven nedelje vsaki dan na Ptuj. Opozarja se na to, da more častito občinstvo to priliko uporabljati.

(Zrelostnih izpitov) na mariborskem učiteljsku vdeležilo se je 21 abiturijentov in dva tujca. Zadnja dva pa sta odstopila že med izpitom. Prestalo je izpit 16 četrtoletnikov, dočim jih ima pet poskušajo.

(Umrli je v Mariboru) dne 30. m. m. vpo-kojeni nadučitelj Josip Majcen. Rajniki je bil oče ptujskega gimnazijskega profesorja g. Ferdinanda Majcena; kot vesten in zelo priljubljen učitelj služboval je svoj zadnji čas pri Sv. Tomažu pri Vel. Nedelji. N. v m. p.!

(Nemški „turnarji“) so imeli burko v Mariboru na praznik sv. Petra in Pavla. — Drlo in tulilo se je tako neznosno, da si pošten človek ni upal ves dan na ulico. Glavno ulogo pri razgrajanju je imela šolska mladina. Najcenejše nemško orodje! Glavno besedo je imel Nemeč(!) Čermak.

(Novo pošto) dobili bi radi na Tezni zunaj Maribora. Prav storijo okoličani, ki so po nekod še vendar slovenske svežosti, da se kolikor toliko osamosvojijo od mesta, ki jim nalaga pač bremen, a nikakšnih jezikovnih pravic.

(Nemško šolsko slavnost) imela je dne 26. m. m. šulferajnska šola v Št. Ilju v Slov. goricah. Slavnost imela je le navidezni namen jubilejne proslave, v resnici je napravil pruski učitelj le Bismarckovo slavje v hrastovji in modrišu. Tudi svoj nemški nagovor je imel zase, ker otroci ga itak niso razumeli.

(Volitve v graški mestni svet) Sedaj „osivotela“ nemška mestna občina dobi v jeseni zopet svoj mestni zastop. Volitve se bodo vršile dne 13. in 27. septembra ter 5. oktobra. Dela se že sedaj na vso moč na to, da pridejo v občinski svet vsi prejšnji nemški nacionalci, izključiti pa hočejo še zadnjega krščanskega odbornika. Potem takem bo tudi nova graška vlada le kratkega obstanka, ker nacionalci nikakor ne morejo krotiti svoje germanske krvi.

(Graško nadsodišče — perejo.) Sovražno postopanje graškega nadsodišča, ki je izdalo nedavno sklep — kakor smo zadnjič poročali — vsled katerega nima slovenščina najmanje pravice pri tej sodni inštanci, skušajo sedaj graški nacionalni listi opravičiti. Toda čujte kako! „Po novem pravdnem redu so ustmene razprave pri sodiščih javne. Kakšno korist pa bi imelo nemško prebivalstvo in časopisje v Gradci od javne razprave, ako se vrši ista v tujem slovenskem jeziku?“ Sedaj še le vemo, da se kličejo daljne slovenske stranke k graškemu nadsodišču le zato, da ima graško prebivalstvo in graški časniki ceno razvedrilo. Tedaj se ne gre za pravico ali krivico, za blagor ali pogubo, temveč le za nekako gledališko zabavo. Ali je bil Ledenig s svojim senatom tudi tega mnenja?

Druge slovenske novice.

(Knezoškof ljubljanski dr. Anton Jeglič) podal se je preteklo soboto na Gorenjsko birnovat.

(Imenovanje) Deželno sodni svetnik v Mariboru g. Franc Trenz imenovan je za državnega pravdnika v Ljubljani.

(Za notarja v Idriji) je imenovan notarski kandidat v Ljubljani g. dr. Fran Horvat.

(Osebnost) Za avskultanta pri graškem nadsodišču imenovan je pravni praktikant gosp. Oskar Dev.

(Osebnost) Kaznilnični kontrolor v Kopru, Anton Pelko postal je upravitelj koprške kaznilnice, kaznilnični pristav v Gradiški Rudolf Zoratty pa nadzornik ženske kaznilnice v Begunjah.

(„Družbe sv. Cirila in Metoda“) glavna (XIII) skupščina vršila se bo letos dne 11. avgusta t. l. v Ribnici.

(„Naša straža.“) Tako se imenuje novo vseslovensko društvo, kojega namen je, delovati v narodno-gospodarskem smislu zoper pogubonosno nam „Südmarko“. Osnovni odbor sešel se je dne 6. t. m. v mestni dvorani v Ljubljani. S tem je storjen vsaj pričetek vsestranskim klicem slovenskega naroda po obrambi. Kmalu slišali bodemo več o tem našem novem društvu.

(Utonil je) v Ljubljani v Ljubljani pri kopanju 72letni dimnikarski mojster Ivan Turk. — Dne 3. t. m. pa je utonil pri kopanju v Savi vojak 27. pešpolka, Simon Koely, v Idrijici utonil je 2. t. m. vojak Filip Kramar.

(Obesil se je) dne 3. t. m. v zaporu šentpeterske vojašnice v Ljubljani topničar Henrik Brezovar.

(Ljubljanske srednje in mestne ljudske šole) končajo šolsko leto dne 8. oziroma 16. julija tega leta.

(Slovenski otroci v nemških šolah) „Schulvereinsko“ šolo in mestni nemški ljudski šoli v Ljubljani obiskuje tudi obilica otrok slovenskih starišev. Taka sta narodna zavest in ponos pri nekaterih „tudi Slovencih“ v glavnem mestu kranjske dežele!

(Prešernovem spomeniku na korist) priredilo je ljubljansko slov. del. pevsko društvo „Slavec“ v soboto večer koncert z vojaško godbo in petjem. Koncert se je vršil na prostranem vrtu, a bil je tako gledé namena kakor števila ljubljanskih Slovencev — slabo obiskan. „Narodni dom“ bi moral biti vendar boljše obiskan, a razmere so krive da ni!

(Ljubljanski nemškonacionalni biciklisti) so 19. junija v Kamniku na Gorenjskem s plavicami in pruskimi barvami okrašeni izzivali slovenski narod, pa živ krst se ni ganil, da bi tej pangermanski druhalji nekoliko — kri ohladil. Brezbržnost nekaterih kranjskih Slovencev rodi res že sramotne posledice!

(V Zagorju) v litijskem okraju odprli so dne 1. t. m. novo brzojavno postajo v zvezi z odotnim poštanim uradom.

(V Sežani) napravili so pretečeno nedeljo tržaški rodoljubi narodno slavnost v korist zgradbi „Narodnega doma“ v Trstu. Slavnost bila je velikanska, dokaz, kako razumejo tržaški Slovenci odzvati se svoji narodni dolžnosti. Razven „Ljubljane“ sodelovalo je še sedem drugih pevskih društev. Vdeležilo pa se je slavnosti do 8000 ljudi.

(Premeščena) sta notarja Rudolf Bratschko iz Podkloštra v Šmohor, a Maks Kreunz iz Železne Kaplje v Podklošter.

(Ustrelil se je) v Celovcu dne 2. t. m. namestnik 17. pešpolka Jožef Štupca, baje iz strahu pred kaznijo. Doma je bil iz ribniškega okraja na Kranjskem.

(Umrovljen je) na lastno prošnjo tržaški finančni ravnatelj, dvorni svetnik dr. M. pl. Schuster. Bil je nepristransk uradnik, pravičen tudi Slovincem. Začasno vodstvo finančnega ravnateljstva prevzel je svetnik Fabrizio.

(Tržaški Slovenci) praznovali bodo vladarski jubilej s tem, da osnujejo poseben zaklad v podporo revnim dijakom slovenske narodnosti iz Trsta in okolice. V osnovnem odboru so imena vseh odličnih in znanih rodoljubov, poroštvo za vspeh podjetja.

(Trst) dobi v jeseni t. l. električno razsvetljavo.

(Poštni ravnatelj vitez Pokorny) ima biti v kratkem premeščen iz Trsta v Gradec. Mož je dajal nešteto krat Slovincem prilike k pritožbam gledé ravnopravnosti. Vsled tega blagrujejo Slovenci in Hrvatje njegov odhod, dočim mu lahoni posvečujejo britke solze. Seveda, Gradec mora biti zopet pribežališče največjega sovraga!

(„Šolski dom“ pod streho.) V Gorici djali so pod streho pretečeni teden to za goriške Slovence velepomembno stavbo. Pri tej priliki razobesili so raz strehe mestno, cesarsko in slovensko zastavo. Toda odstraniti se jim je ukazalo takoj slovensko trobojnico — na kar so odvzeli tudi ostale zastave. Baš kakor v Celji! Tudi naše mestece se je nedavno strašno razburilo zbok razobešenih cesarskih in slovenskih zastav, tudi mi smo dobili ukaz županstva iste odstraniti; razlika med Gorico in Celjem je le ta, da mi takih abotnih ukazov — ne izvršimo.

(Policija v Reki) išče bivšega uradnika Gézo Bauer, ki je pretekle dni poneveril pri ondotni banki 26.000 gl. ter pobegnil.

(Potres v Sinju v Dalmaciji.) Iz Ljubljane, 5. julija: Obč. svet ljubljanski je dovolil v današnji seji za ponesrečene po potresu v Sinju ki je provzročil zadnjo soboto veliko škode, (4 hiše porušil in 70 ljudi je ranjenih) 300 gl. podpore in podaritev jedne velike lesene barake.

Druge avstrijske novice.

(Državni položaj.) Vlada nikakor ne praznuje, temveč, odkar je uzakonila s pomočjo § 14 najnujnejše zadeve, deluje vztrajno na to, da se doseže sporazumljenje med Čehi in Nemci gledé jezikovne naredbe. Grof Thun sklical je opetovano zaupnike obeh strank v dogovore, toda odzvali so se mu takoj le Čehi, dočim je trdoglave Nemce moral njihov somišljenik minister dr. Bärnreither nagovarjati v Prago. Odzvali so se mu le nemški veleposestniki, da so voljni poslušati neobvezno vladne predloge, sklepati seveda ne marajo in brez ostalih nemških strank tudi ne morejo. Govori se, da nameruje vlada preklicati jezikovne naredbe, a istočasno izdati lastno izdelani jezikovni zakon na podlagi § 14. Najbrže pa bo čakalo sedajno razrušeno razmerje do zopetnega parlamentarnega sestanka, da se bo nadalje skupno — rušilo.

(Odklonjen zakon) Kakor je že znano, predlagal je svojedobno v nižjeavstrijskem deželnem zboru odpadnik dr. Kořisko zakon, vsled katerega bi bil za vse čase na ljudskih in meščanskih šolah na Nižje Avstrijskem dovoljen edino le nemški jezik. Zakon pa ni dobil cesarjevega potrjenja, nego se je vrnil vročekrvnim nemškim petelinčkom. Jeza med Nemci je vsled tega velika, tembolj ko je istočasno razpisal okrajni šolski svet Mistelbach mesto nadučitelja na ondotni ljudski šoli ter zabteval popolno znanje češčine v besedi in pisavi. Pravica prodira!

(Zakon proti „panславizmu“) misli v istini izdati ogrska vlada. S tem zna doseči, da se med obupanimi slovanskimi narodi na Ogrskem res pojavi to, kar do sedaj poznajo le hinavski Mažari in Nemci: Slovani bodo neprikrito zahtevali rešitev izpod neznosnega jarma mažarskih nasilnikov. Grozno je razkačila mažarsko vlado najnovejša zavest Slovakov. Ko je prišel te dni kruto obsojeni urednik Pietor domov v Turčinski Šent. Marton, pričakovalo ga je celo zbrano pre-

bivalstvo liki svojega vojskovodjo. Nosili so ga na rokah, a praznično oblečene gospodične in gospe obsipale so ga s cvetjem. Bila je manifestacija, ki je deloma maščevala nedolžnega obsojenca, s tem pa tudi slovaško časnikiarstvo, slovaško narodnost. In Mažari nimajo do sedaj niti zakona, ki bi take bratske pojave kaznoval! To jih peče.

(„Der Süden.“) Prva številka tega izbornega in težko pričakovanega lista je izšla dne 1. julija na Dunaji. Ustanovnika lista sta gg. državna poslanca dr. Ferjančič in dr. Vekoslav Spinčič. Kakor že kaže vsebina 1. številke, je list izvanredno dobro urejevan. Želeti bi bilo, da obrnejo vsi rodoljubi svojo pozornost listu, da se bo zamogel zdržati, ker je res velikega pomena za nas Jugoslovane. Izbaja za sedaj dvakrat na mesec ter stane celoletno samo 2 gld. 50 kr. Uredništvo in upravnništvo: Dunaj I. Plankengasse 4

(V Galiciji) zavladal je po razglasenju kratke sodbje in obsednega stanja zopet mir. Še le sedaj se je zvedelo, da je bilo kmetstvo ljudstvo k protižidovskim izgredom tudi preslepljeno. Podučevalo se je že itak vznemirjeno ljudstvo, da cesar odobruje, da se odvzame Židom njih last. Tako se je zgodilo, da so prebivalci jednega mesta podili svoje tovariše iz sosednjih selišč od ropanja, češ, tukaj imamo le mi pravico ropati in požigati. Glavni vzrok pa je seveda jasen — Židje so se v teku nekaj desetletij zaplodili po Galiciji liki požrešne kobilice. Leta 1867. je bilo tam le 38 židovskih posestnikov, l. 1870. že 68 veleposestnikov, l. 1873. jih je bilo že 280 in l. 1880. je bilo že izmed 3700 veleposestnikov 680 Židov, a danes imajo Židje 73 procentov vse zemlje v Galiciji, in čez dva milijona prej trdnih kmetov so sedaj židovski tlačanje. Pa bi naj ne bila nezadovoljnost opravičena!

Ogled po širnem svetu.

(Črnogorskemu knezu) poklonil je ruski car zopet lep dar. Te dni prišlo je iz Rusije osem baterij za brzo streljanje ter 2500 samokresov s posebnim strelivom. Knez Nikolaj in z njim vred črnogorsko prebivalstvo pa je tudi hvaležno svojemu dobrotniku za baš v sedanjih ondotnih odnošajih tako prikladna darila.

(Nemška gostoljubnost.) Na Poznanjskem v Nemčiji hoteli so imeti letos slovanski zdravniki svoj znanstven shod. Pruska vlada pa je prepovedala avstrijskim in ruskim zdravnikom priti čez mejo ter zagrozila, da bodo vsakega kot „nadležnika“ policijskim potom iztirali iz države. Pač izvanredna nemška gostoljubnost in pospešitev znanstvenosti, vredna prijateljske trozveze z Avstrijo. Kaj ko bi se v Avstriji tako „uljudno“ postopalo napram pruskim agitatorjem in brezštevilnim pisacem pri avstrijskih nemških listih!?

(V Španiji) vlada obupno stanje. Vladarica zapustila je baje Madrid pri prvih razglasih o španskem porazu pred Santiago, ker se je zbala splošnih nemirov. Španska je baje pripravljena oklicati za Kubo neodvisnost, baš tako tudi za Filipine, a otok Portoriko prepustila bi Ameriki, dokler ji ne izplača vojne odškodnine. Za mir posreduje v imenu Španije tudi papež Lev, ki se je že baje obrnil do našega cesarja, kot „prvega katoliškega vladarja“.

(Špansko-ameriška vojna) Odkar so prestopili ameriški vojaki kubanska tla, oživela se je vojna. Dne 1., a tudi 3. t. m. vršile so se krvave bitke okolo zaliva Santiago na morju in na kopnem. Glavno špansko brodovje pod poveljstvom generala Cervera, ki je tičalo več tednov v zalivu Santiago de Kuba, in na kojega je Španska edino računala, je uničeno; le razna so poročila, na kakšen način se je to zgodilo. Trdi se, da je šel ameriški admiral Sampson nad Cervera brodovje v zaliv, od druge strani pa se poroča, da je Cervera sam poskusil ubežati, ko ni videl druge rešitve ter ga je ameriško brodovje na širokem morju napadlo. Pri tem boju ubitih je bilo baje 350 Špancev, ranjenih 160, a vjeli so jih 1600, med njimi tudi poveljnika Cervera. Španske ladije so vse do zadnje uničene ali od Amerikanov zajete. Isti dan vzeli in ugonobili so neki Amerikani tudi manjše

špansko brodovje v zalivu Manzanillo. Utrjeno mesto Santiago imeli bi Amerikani bombardovati že 4. t. m., a so na prošnjo tujih konzulatov dovolili 24urni odlok, da odidejo na varno tuji podaniki. Ako so vse te vesti resnične, je vojna za Španijo že zgubljena, zgubljene pa so tudi vse španske kolonije. Prvo špansko brodovje ugonobljeno je bilo svojedobno pri Manili, najmočnejše je uničeno sedaj v Santiago, a zadnji del pod poveljstvom Camare moralo se je baš te dni vrniti od Sueškega prekopa domov, ker ga Angleška ni pustila skozi brez jako visoke carine.

(„Domoljubna“ špekulacija v Ameriki) Tako brezvestnih špekulantov in brezznačajnih samopašnikov ni na svetu, kakor jih imajo Zjedinjene države. Ameriški patriotje izkoriščajo celo zadrego države, ki jo ji provzročila vojna. Država sama nima dovolj parnikov za prevažanje vojaštva na Kubo. Obrniti se je morala do raznih parobrodskih družb, katere so last ameriških podanikov. Vsak parnik teh družb pa je zahteval do 1000 dolarjev na dan najemščine, vse druge troške so še pa naložile svoji očetnjavi. Vsak parnik bode tedaj zaslužil na mesec 30.000 dolarjev. Ravno tako ožemajo državo železniške družbe, premogarske pri nabavi premoga za vojne ladije. Vsa ta podjetja pa je svoječasno pomagala država ustanoviti, ter jih podpirala z milijoni. Hvaležnosti in domoljubja v Ameriki ne poznajo

Dopisi.

Iz Žalca. (Vsem p. n. hmeljarjem in vsem p. n. občinskim zastopom na Spodnještajarskem, kjer se hmelj prideluje.)

Ker se v gospodarskem življenju povpraševanje po kakšnem blagu navadno določuje tudi njegovo ceno, zaradi tega je za prodajalca imenitne važnosti, da vsaj približno vé, koliko se bode kakšne reči pridelalo in kolikšna je potreba ali povpraševanje po istej — ker le v tem slučaju zamore zase izkoriščati ravno nahajajočo kupčijsko situacijo.

V posebno korist pa mora za hmeljarje biti, ako vsako leto v pravem času izvedó, kolika množina hmelja se bode približno pridelala; ker med tem, ko drugo blago, n. pr. sladkor in kava več let obdržita svojo vrednost in se po obstojeh cenah lahko prodata, obdrži hmelj le za določen in primeroma kratek čas svojo vrednost, ker vsled različnih prememb, katerim je podvržen, ni sposoben za špekulacijo.

V koliko škodo so napačne cenitve za hmeljarje, pokazalo se je zopet v minulem letu; da se temu znanprej temeljito opomore, morajo hmeljarji priti do prepričanja, da le zajemno in vsestransko delovanje pelje do zaželjenega cilja. Po statističnih izkazih se na tanko vé, koliko hmelja se porabi — ako bodo pa hmeljarji tudi vedeli, koliko hmelja se približno pridelala, tako bodo tudi vedeli, svoj hmelj ali po višje, ali nižje ceniti.

Za cenitev letošnjega hmelja je ugodno posebno to, da je ves stari hmelj prodan. Stari hmelj bi sploh ne vplival tako močno na ceno, ako bi se vsaj približno vedelo, koliko novega hmelja se bode pridelalo.

Da se pa to določiti more, treba je, da hmeljarsko društvo precej natančno izvé število hmeljskih sadežev na Spodnje Štajarskem; po tem številu se dá potem vsaj približno določiti množina letošnjega pridelka.

V izvršitev te naloge je neobhodno potrebna pomoč občinskih zastopov. Odbor hmeljarskega društva razposlal je torej na vs. občine, v katerih se hmelj prideluje, in tudi nekterim hmeljarjem, pole, v ktere naj se vpišejo imena hmeljarjev in število hmeljskih sadežev.

Vsled tega podpisani odbor uljudno prosi, da se ta poziv razglasi in da se p. n. hmeljarjem naroča, da naj v lastno korist hitro in vestno ustrezajo prošnji hm. dr. Kdor sam ne utegne iti v občinsko pisarno, naj zapiše svoje ime in število sadežev na košček papirja in pošlje listek po kakem šolskem otroku občinskemu predstojniku ali tajniku.

Izpolnjene pole naj se potem vrnejo hm. društvu, katero bode potem pravočasno objavilo vse potrebno.

Enake cenitve vršile se bodo tudi v vseh deželah našega in tudi nemškega cesarstva.

Žalec, dne 1. julija 1898.

Odbor južnoštajarskega hmeljarskega društva.

Iz Središča. Hudi časi! te besede slišiš sedaj neredko iz ust našega kmeta in to ne brez vzroka. Lansko leto uničila nam je toča polje in vinograd, cena žitu je narasla, a on, ki bi si zdaj s prodajo zrnja nekoliko opomogel — mora kupovati. Umevno je, da že komaj čaka bližajoče se žetve. Polje obeta mu letos lepo žetev, gorica dobro trgateg — le Bog nam to občuvaj! — ga slišiš strahoma govoriti, ker iz okolice prihajajo žalostni glasi.

Na večih krajih uničila je toča polje in gorice; strahoma gleda naš kmet na črnotemno nebo, ko se zbirajo pogubonosni oblaki nad njim, žugajoč njegovim pridelkom. Preteklo sredo, 8. t. m. pobila je toča nektare vasi pri Ljutomeru in bližnjega Medmurja, ozimina je popolnoma uničena, da jo kosijo, in tudi gorica je močno poškodovana — v resnici hudi časi!

A ne samo našega kmeta, v obče našega slovenskega naroda vsakdanji vzdihljeji so — hudi časi! Koliko zasramovanja, preziranja doživel je Slovenec zlasti v sedanji dobi od svojega smrtnega sovražnika — oholega Nemca; pa mirna nprav slovenska vse tiho pretrpi. Uboga slovenska dežela s svojimi pravicami, zdiš se mi podobna sestradani jerebici, nad katero ob hudi zimi od vseh strani planejo sovražniki, črni krokarji in vrane, jo trgajo, ker vsak hoče imeti svoj kos. Ali ni tako — nemški poslanci v Gradci dajejo iz tvojih krvavih davkov nemškemu društvu podporo, da kupuje slovenska posestva in jih daja Nemcem, zlasti ob mejah, da pridobi več in več zemlje za hodočo „Veliko Nemčijo“! Ali ne nastavljajo svojih ljudij na boljše službe po Slovenskem, kateri zaničujejo naš jezik in vse kar je slovenskega!

Tako človeče životari in vrači — pa ne ljudi, ampak živino — v bližnjem Ormožu. Slovencu — živinozdravniku je strogo ukazano, razen zdravljenja živine ljudstvo tudi o umni živinoreji itd. podučevati — vsega tega našemu od dežele nastavljenemu Strasserju ni treba, zadostuje samo to, da je Nemeč, da za silo tolče slovenščino, kakor jaz mažarščino. On ima najbrže nalog, da širi v okraju nemško mišljenje, da po svojih skromnih močeh deluje za Prusijo — do sedaj so se mu vsi poskusi izjalovili, dasiravno skuša to na vse mogoče načine doseči. On hoče le nemške živinske liste in žuga, da slovenskih v prihodnje ne bo sprejemal; v znak strogosti nosi na verižici svoje ure nemško železnega Bismarcka obešenega, in s tem okrašen predrzne se ta od dežele Štajarske nastavljeni služabnik med Slovenci okolu hoditi — jih li to ne izziva?

Narodno-gospodarske novice.

Posojilnice in uravnava zemljiških knjig.

Spisal A. Gospodárski.

I.

Ni mi pač treba se opravičevati, da na tem mestu ne razpravljam o pravnih razmerah vknjižeb posojil v zemljiško knjigo (zemljišnico), kajti take stvari spadajo, kar se razume že ob sebi, v pravni list. Toda hočem pa poskusiti, kolikor mi moje skromne moči dopuščajo, da pojasnim, v koliko baš naše slovenske posojilnice, oziroma hranilnice, pripomorejo mnogokomu, ki ima svoje zemljišče, kar se tiče zemljiške knjige, v velikem neredu, — a katero zemljišče ponuja denarnemu zavodu, pri katerem namerava dobiti posojilo, v zastavo, — da taisto brez znatnih stroškov uravnajo.

Sicer že oblasti same silijo take nemarneže, da uravnajo svoje zemljišče, a tudi ove včasih ne opravijo pri marsikateremu dosti, ali pa čisto nič, bodi si že iz tega ali onega vzroka. Kadar pa se dotičnik obrne na posojilnico za posojilo proti vknjižbi na njegovem zemljišču, tedaj mora biti zemljišče v redu, drugače mu posojilnica ne dovoli posojila, kajti slednja se hoče vknjižiti zgolj na urejeno zemljišče in to na prvo mesto.

Jasno je torej, da naše posojilnice tudi v tem oziru mnogo koristijo našemu narodu in da

s tem kolikor toliko pospešujejo rednost v narodnem gospodarstvu. A kakor sleherna dobra stvar, imajo tudi posojilnice svojih nasprotnikov in to dostokrat med prostim ljudstvom samim, zlasti pa med takozvanimi mogočnjaki, ki svoje novce kaj radi razposodijo manj imovitim posestnikom, mesto da bi ga vlagali v domači denarni zavod. Seveda prvi jim obljubijo dokaj večje obresti, ker potrebujejo naglo denar, pijavkam pa je le do tega, da jim glavnice nesejo čim mogoče največ. Toda upajmo, da vsa nasprotja napram našim posojilnicam kmalu popolnoma izginejo in da spregledajo oni, kateri hočejo biti slepi in ne vidijo, kolike važnosti in koristi za naše ubogo ljudstvo so taki zavodi.

Kdo bi nam zamogel prešteti ogromne žrtve, katere so padle v roke oderuhov in še bodo, ako se jih naš kmet še pravočasno ne iznebi? Kdaj bode nehal „gšeft“ teh propalic, hrepenečih za tem, da izrinejo ubogega kmeta iz njepove rojstne hiše in zemlje ter da se na mestu, kjer je on s poštenim trudom služil vsakdanji košček kruha zase in svojo uborno družino, a za to bil vendar povsem zadovoljen na domači zemlji, sami naselijo in oblastno šopirijo, ne meneč se za solze zapuščenih in zatiranih sirot? Tužna jim majka! Bog daj, da bi že bil enkrat konec takim krutim in brezvestnim oderuštvom!

Rešimo torej ubogega kmeta-trpina, čegar zemljišče je obremenjeno s takimi dolgovi, da mora od glavnice plačevati gorostasne obresti po 10, 15, 20, 30% in včasih še več! V prvi vrsti poklicane so za to naše domače posojilnice, te edine rešiteljice našega zadolženega kmetovalca. Zatorej mora biti pač poedinega, količkaj premožnega Slovenca rodoljubna in človekoljubna dolžnost, da jih podpira s hranilnimi vlogami ali inace!

II.

Posojilnica vplaga navadno svoje novce, katere so ji vplačali njeni zadružniki na deleže, vrnjena posojila in posojilne obresti in katere je prejela kot hranilne vloge od raznih strank, v druge denarne zavode, ako v svojem delokrogu ni denarja potrebnih ljudij. Žalibog da, kolikor nas uči vsakdanja skušnjava, ne manjka v nobenem kraju takih, kateri potrebujejo denar. Konstatovati pa moramo vsekakor, da imajo naše posojilnice tudi v druge denarne zavode naloženo mnogo svojega lastnega denarja. „VII. Letopis slovenskih posojilnic“, kateri je „Zveza“ izdala za leto 1896 nam dokazuje, da imajo vse slovenske posojilnice naloženega vse skupaj 1.252.495 gld. 86 kr — Vendar je ta svota očitno premajhna, kajti naloženo bi bilo lahko še veliko več denarja, nego ga je tu izkazanega, ako ne bi bilo pri posojilnicah razmeroma preveč prošnjikov za posojila, katere pa je treba kolikor mogoče zadovoljiti. Dasi je za posojilnico koristnejše, ako ima večidel svojega denarja varno razposojenega pri dobrih posestnikih, ki plačujejo višje obresti nego pa banke, pritrđiti moram le vrlému gosp. J. Lapajnu, ki v svojem „Navodu“ poučuje posojilnice, naj svoje novce hranijo „pri drugih denarnih zavodih, kajti od dolžnikov ga ni lahko tako hitro dobiti, če bi se ga potrebovalo“.

Poleg tega nam že omenjeni „Letopis“ dalje dokazuje, da so vse slovenske posojilnice do konca leta 1896 posodile svojim zadružnikom: 12, 796.290 gld. 86 kr.

Menim, da mi nihče ne bode zameril, ako moram tu z obžalovanjem povedati, da se ne more na tanko določiti, koliko je od navedenih posojil danih na osobni kredit (poroštvo) in koliko na hipoteke (vknjižbo). Manjkajo kajpak statistični podatki. Zatorej je le želeti, da brez izjeme, vse naše posojilnice, odnosno sestavjalci njihovih računskih zaključkov in letnih poročil, izkažejo v taistih tudi natančne zneske o vknjiženih in ostalih posojilih. „Letopis slovenskih posojilnic“, v katerem je marljivo nabrano mnogo podatkov zgolj na podlagi letnih računov slovenskih posojilnic, bode še le onda popoln in povsem zanesljiv vodnik v vseh posojilniških stvarih, ako bodo slavne posojilnice hotele uvaževati opomnje in vsestransko vstreči zahtevam, stavljenim v zadnjem „Letopisu“. Naj bode vsaj ta

„Letopis“ dovršen, dokler ne bodo posojilnice imele svojega lastnega časopisa!

Toda oddaljal sem nekoliko od svojega predmeta!

S tem torej, da posojilnice pospešujejo prislužek ali gospodarstvo svojih zadružnikov z dajanjem kredita, s tem pravim, popolnoma vstrežajo svojemu namenu, določenemu v združnem zakonu od 9. aprila 1870.

Za to tudi pristopijo k posojilnici večinoma taki kot zadružniki, da si od nje izposodijo denarja. (Konec prih.)

Koledar.

Petek (8.) Elizabeta, kraljica Port. — Sobota (9.) Vigilij škof, m.; Anatolija, dev. — Nedelja (10.) 6. pinkošna. Amalija, dev. — Ponedeljek (11.) Pij L, pap. Veronika. — Torek (12.) Mohor in Fortunat, mm. — Sreda (13.) Anaklet, papež; Evgenij, škof. — Četrtek (14.) Bonaventura, škof; Just, muč. — Zadnjikrajec dne 10. ob 5. uri 48 min. zvečer.

Sejmi.

Dne 10. julija v Dobovi. Dne 12. julija na Planini, v Rogatecu in Šoštanj. Dne 13. julija pri Sv. Duhu pri Ločah

Loterijske številke.

Linc dne 2. julija 1898: 27, 25, 18, 16, 34
Trst " " " " 76, 71, 46, 29, 87

Odgovor

na „poslano“ g. Jakoba Supanca in č g Iv. Gajšeka iz Sv. Vida pri Smarji.

Znano Vama mora biti tole: V naše kraje hodijo vsako leto svinjski prekupci iz Kranjskega kupovat svinje, ktere si dajo najrajši prignati v kak ob glavni cesti stoječ šentviški svinjak. Tu je videti ob takih prilikah, kako gonijo te rilčaste čveteronožce po cesti. Zdaj poskoči bosonogi fanté za malim pujskom, zdaj švrkne spehano in krulečo lisugo in ko oblaja ob cesti dremajoče pseto celo čedo, zapodi se mlado in staro v dir in se glasno roga za njimi capljajočemu gonjaču s svojim noslajočim „hau“ „hau“.

In „kūnština“ butica, imajoč brezdvomno v sebi prirodoslovsko žilo, opazoval je nekoč takšen prizor in ga imenoval, — čujte — „svinjsko dirko“.

Tako in nič drugače je torej razumeti izraz „svinjski“ ne „svinjski izraz!“ Dvomim pa zelo, da so bili dotičniku takrat na misli Šent Vičani in njih pošena župnija, ali da je hotel celo smešiti vaš patrocini. Čudom pa sem se čudil, da si niste mogli tega izraza sami raztolmačiti ter da ste se ga otepali tako v „moralnem“ kakor v „tropskem“ pomenu.

Nadalje se trdi v omenjenem „poslanem“, da so bile 19. m. m. vse krčme v Šent Vidu ob petih prazne in da ni bilo plesa. Ker je resnica ljuba Bogu in ljudem, vam moram povedati, da niso bile krčme že ob petih prazne, temveč še ob 12. uri gostom odprte in da so bili ob istem času pivci v njih; ker je bila v vseh treh krčmah godba, se je po stari navadi tudi plesalo. To mi je zatrjevala povsem verodostojna oseba.

Znani dopisnik.

Št. 4106.

Razpis učiteljske službe.

Na naši štirirazredni deški ljudski šoli s pravico javnosti v Trstu se razpisuje učiteljska služba s 700 gld. letne plače, s pravico do 6 petletnic po 40 gld in z $\frac{1}{2}$ doneskom k pokojninskemu zavarovanju. Prednost je prosilcem, ki so že prebili skušnjo usposobljenosti; prosilci brez te skušnje bodo dobivali 600 gld. letne plače.

Postavno opremljene prošnje naj se do 15. avgusta t. l. pošiljajo podpisane vodstvu.

Ljubljana, dne 28. junija 1898.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Jakob Mir

stavbinski mojster v Radincih na Štajarskem

se uljudno priporoča sl. občinstvu za napravo vsakoršnih novih stavb, popravo istih in vsakoršna stavbarska dela. Izgotavlja tudi stavbinske načrte. Delo solidno trpežno in ceno. (201) 2—1

Sprejme se takoj v trgovino z mešanim blagom v dobri hiši z lepim ravnanjem jedna:

prodajalka.

Zahteva se zmožnost slovenskega in nemškega jezika, dobro spričevalo in izurjenost posebno v prodaji manufakturnega blaga.

(185) 3—3 Več pove upravnništvo „Domovine“.

Izvrsten pes, čuvaj

na verigi, se proda (194) 2—2
Kje, pove upravnništvo.

Učenke in jedega

raznaševalca

vzprejme takoj v svojo sladčičarno

(202) 2—1

Ivan Vrečko v Celji.

Posestvo

obstoječe iz treh oralov zemlje, popolnoma novo hišo,

vrtom in vinogradom

je po nizki ceni prodati. Več pove lastnik

(200)

Anton Mutnik, Dobrna.

Dobrega 20—25 polovnjakov

belega vina in 2—3 hektolitre stare slivovke je prodati pri gospodu

(197)

Šepic-u v Konjicah.

Zahvala.

Blagorodni gospod Mihael Kuder, veleposestnik v Voglajni, daroval je „Dijaški kuhinji v Celji“ 200 gld. z naročilom, obresti te svote porabiti v podporo ubogih dijakov. Za ta velikodušni dar izreka mu podpisani odbor v imenu ubogih dijakov svojo najtoplejšo zahvalo.

Celje, dne 7. julija 1898.

(203)

Dr. Serneč l. r.
podpredsednik.

Lončar l. r.
denarničar.

Izjava.

Slavnemu odboru posojilnice pri sv. Miklavži.

Podpisani preklicujem nepremišljeno razžaljenje, ter prosim načelnika, knjigovodjo, kakor blagajnika ter celi odbor odpuščenja. Zaobljubim o tej reči se varovati koga razžaliti.

Vuzmetinci, 29. junija 1898.

(199)

Jože Pavličič l. r.

Novi, fini, dobri svinčniki

„Družbe sv. Cirila in Metoda“.

Z načelom, da kar se zalaga pod imenom dične naše družbe — mora biti najboljše kakovosti, da se obdrži in ostane v trajni rabi, založil sem s privoljenjem slavnega vodstva nove, fine svinčnike v korist „Družbe sv. Cirila in Metoda“, izdelane od prve svetovne firme te stroke: L. C. Hardtmuth na Dunaju.

Da se udomačijo ti novi, edino dobri svinčniki v vsaki narodni hiši, po pisarnah in šolah in da se moje dobro blago ne zamenja s kakimi slabimi izdelki, izdanimi na ime družbe, zato

zahtevajte, kupujte in

v lastno korist rabite

le svinčnike, ki imajo poleg družbenega imena utisnjeno tudi tovarniško znamko

L. C. Hardtmuth.

Moje blago je prima-blago. Le k prima-blagu pritisne firma L. C. Hardtmuth svojo znamko.

Cena svinčnikom je po 1, 2, 3, 4 in 7 kr. kom.; v dvanajstoricah ceneje, prekupovalcem rabat. Zalaga in prodaja

Ivan Bonač

trgovina s papirjem in šolskimi potrebščinami v Ljubljani. Založnik priznane najlepših slovenskih razglednih dopisnic v korist „Družbe sv. Cirila in Metoda“ s podobo nje prvomestnika veleč. gosp. Tomo Zupana.

Cena za komad 5 kr., 100 komadov 4 gld. franko.

Prevzamem naročila za izdelovanje razglednih dopisnic v eni ali več barvah. Prosim, da se mi iz vseh krajev slovenske zemlje, kjer še nimam zveze, pošlje po 10 razglednih dopisnic proti takojšnji odškodnini. (196) 6—1

Prav srčno zahvaljujemo vse sorodnike, čast. gg. duhovnike, prijatelje in znance, ki so nam pri likom smrti predrage hčerke, oziroma sestre

ROZE

izrazili svoje sožalje ter nepozabno rajno spremili k večnemu počitku, in ji tudi darovali toliko lepih vencev. Zlasti zahvaljujemo jasno gospo kneginjo Christiano Windischgrätz za tolažbo, katero je visoka gospa v teh tužnih dnevih i bolnici i nje starišem delila.

Konjice, dne 5. julija 1898.

Blaž Režabek, oče, Elizabeta Režabek, mati, Franciška in Tončka, sestre.

Vinko Čamernik

kamnoseška in podobarska obrt
v Ljubljani
nasproti mestne elektrarne.

Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev
umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev,
prižnic, obhajilnih miz, krstnih in kropilnih
kamnov

priporoča svojo
veliko zalogo vsakovrstnih
grobnih spomenikov
iz raznih marmorjev in granitov.
Izvršuje
kompletne rodbinske rakve
in spomenike.

✱ Strugarnica marmorja ✱
z električno silo.
Obrise in proračune na zahtevanje
zastonj in franko!

FELIX TOMAN

kamnosek in podobar v Ljubljani

Reseljeva c-esta št. 26

priporoča svojo bogato zalogo
nagrobni spomenikov

od raznovrstnih najtrpežnejših marmorov, od
granite in črnega sijenita;
prevzame tudi vsako najmanjšo ali največjo
stavbeno kamnoseško delo po najnižji ceni.
Posebno priporoča se prečastiti duhovščini za
izdelovanje različnih cerkvenih

umetno-kamnoseških del

kakor altarjev, tabernakeljnov, prižnic, obha-
jilnikov, krstnih in kropilnih kamnov in podob
v vsaki velikosti iz marmora ali peščenika itd.
za katera dela izgotovi na zahtevo brezplačno
potrebne načrte in proračune. — Najcenejša
zaloga vsakovrstnih plošč za pohištvo od tu in
(178) inozemskih marmorov. 6—5

Popolni vseh uradno potrjen!

Polysulfin

je najnovejša iznajdba za rabo pri pranju,
belenju in čiščenju v domačiji, obrtu in in-
dustriji. Snov — v obliki praška — obstoji
iz žvepljenih spojin, ki se v vodi brez vsa-
kega duha razpustijo ter nikakor ne ško-
dujejo niti perilu niti rokam.

Najboljše čistilo za volneno blago.

Z uporabo tega sredstva prihrani se mnogo
navadnega mila, časa, kurjave in drugega
belila, zaradi tega se vsaki gospodinjji naj-
topleje priporoča, ker je za perilo najcenejša,
izvrstna in brez vsake najmanjše škodljive
primesi sestavljena snov.

Dobi se v vseh trgovinah.

(99) 20 Glavni založnik

Jožef Matič v Celji.

Popolni vseh uradno potrjen!

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast, duhovščini in slav. ob-
činstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na
debelo in drobno. — Vsaki teden večkrat se
dobjo veliki žlahtni raki.

Kupujem vsake vrste deželnih pridel-
kov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo,
proso, konoplje, laneno seme, belice, (Preis-
beere) maline, vsake vrste suho cvetje,
perje in korenince. Ob času vsake vrste sadje
tudi divji kostanj vsako množino, sploh vse
deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzajem
tudi še fižol vsake vrste in vsako množino,
kakor tudi jajca in kuretnino.

(159) 52—50 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Vožnje karte in tovarni listi

(160) 42

v

Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik
Red Star Linie iz Antverpna naravnost v
Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske
vlade. Pojasnila daje radovoljno
koncesijovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani, Marje Terezije cesta št. 4, (prilije na levo).

Pravi trpotčev sok je jedino oni, ka-
teri se pripravljajo v lekarni pri Zrinjske-
mu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg 20.

Trpotčev sok nepresežno deluje pri
vseh prehlajenjih dušnih organov, ter je
najboljše sredstvo za prsni katar, ka-
šelj, prsobol, hripavost in vratobol. Tu-
di zastarani kašelji se s tem zdravilom v
najkrajšem času dá odpraviti; bolniki
dobijo tek za jelo, lahko spijo in na ta
način hitro okrevaljo. — Izmed mnogih
zahval navajam tu samo naslednje:

„Velecenenjeni gospod lekarnar!

Pošljite mi še tri steklenice Vašega
izvrstno delujočega trpotčevega soka;
potrebujem jih za moje poznanke. Jaz
sem od dveh steklenic od nezonsnega
kašlja popolnoma ozdravel. Hvala Vam.
Priporočal bom ta zdravilni sok vsem
prsobolnim. S spoštovanjem — Rudolf
Ausim. Na Dunaji, 20. marca 1897.“

Pazi naj se toraj, da je na vsaki ste-
klenici varstvena znamka t. j. slika bana
Nikole Zrinjskega, kajti samo oni je pra-
vi trpotčev sok, kateri nosi to varstveno
znamko. — Cena steklenici s točnim opi-
som je 75 kr. — Razpošilja se vsaki dan
s pošto na vse kraje in sicer proti pred-
plačilu (priračunši 20 kr. za zametek) ali
pa po poštne povzetju. — Ceniki raz-
novrstnih domačih preskušanih zdravil
se razpošiljajo na zahtevo zastonj in
poštne prosto. Lekarna pri Zrinjske-
mu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg
št. 20. 30

Martin Ropas

c. kr. priv. izdelovatelj glasovirov
v Celji, Ljubljanska cesta.

Lastnik mnogih diplom, svetinj in dveh c. kr.
privilegij. Izdeljuje glasovire z dunajsko in pa-
riško dvojno ponavljalno me-
haniko, s svojo najnovejšo
iznajdbo dvojnih odmevnikov
ter z zvezo, podobno tele-
fonu.

Priporoča svoje lastne
proizvode po izvanredno
nizkih cenah.

(45) 12

Slovinci in Slovenke!

Prava kava družbe sv. Cirila in Metoda,
katero dobite v vsaki prodajalnici, daje najboljši
okus in lepo barvo črni ali mlečni kavi, ako jo
k isti rabite.

Zahtevajte torej le povsod to izborno do-
mačo kavo.

Glavni zalagatelj: Ivan Jebačič
(193) 10—3 Ljubljana.

Stenografa ali solicitatorja

sprejme na pismeno ponudbo

dr. Josip Kolšek

(188) 3—3

odvetnik v Laškem trgu.

LEPO POSESTVO NA PRODAJ.

Četrta ure od Sevnice prodati je posestvo, ki ob-
sega 90 oralov zemlje — lep bukov in smrekov
gozd, dosti travnikov in lepih njiv ter vrt. Zraven
tega so trije lepi vinogradi in hiša pri cesti, kjer je
lahko tudi gostilna. Cena 6.500 gld.; za denar se
more čakati, le 500 gld. je takoj plačati. — Več se izve
pri Jos. Pevcu v Lončarjevem dolu pri Sevnici na
Štajarskem. (190) 3—3

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraju, v vsakej
fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, na-
stavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot
zaupni mož in posredovalec

z ozira-vrednim postranskim zaslužkom, ki se
vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez
trideset let obstoječega domačega denarnega pod-
jetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene
ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

V najem

se odda takoj po jako ugodni
pogoji pri neki farni cerkvi
hiša z obrtom za krčmo, šta-
cuno, skladišči in vsemi pri-
pravami, kjer je že več let tr-
govina z mešanim blagom.

Kdor ne želi vse skupaj prevzeti, odda se mu
tudi posamezno.

Kje? pove upravnistvo „Domovine“. (189) 3—3

Hiša na prodaj.

Radi premeščenja prodati je v Brežicah na Kolodvorski
cesti (predmestje) lepa hiša, obstoječa iz treh sob, kuh-
hinje, podzemne kleti; zraven je vrt in njiva. Vse vkupe
jako pripravno za kacega vpkojenega gospoda ali
obrnika. (183) 4—4

Več pove lastnik hiše v Brežicah št. 111.

Cukerin

350krat slajši od sladkorja 1 kos 2 kr.
150krat slajši od sladkorja 1 kos 1½ kr.
Cukerin v malih zavitkih komad po 1 kr.

Pošilja najmanj 100 komadov

Jindrih Vojteh

(92) 15

Nusle-Praga.

Trgovcem in prekupcem velik popust.

Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.

Zacherlin

deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi
po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in
priznana. Njegova znamenja so: 1. zapечатena
steklenica, 2. ime „Zacherl“. (65) 12—1

Celje:	Traun in Stiger	Gomilsko:	I. Idvoršek
„	Alojzij Walland	Trg Lemberg:	Franc Zupančič
„	Viktor Wogg	Laško:	Andrej Esbacher
„	Milan Hočevar	Planina:	Lud. Schescherko
„	Ferdinand Pellé	„	F. Wambrechtsteiner
„	Josip Matič	Gornji grad:	Jakob Božič
„	Anton Ferjen	Poličane:	Ferd. Ivanus
„	Friderik Jakovitsch	„	A. P. Krausdorfer
„	Fr. Rischlawy	„	Anton Schwaiz
„	Karol Gela, lekarna	Mozirje:	Leopold Vukič
„	Fran Zanger	Pristova:	Marija Suppanz
„	Fran Janesch	„	And. Suppanz
„	Anton Kolenc	Brežice:	Fran Mathes
„	M. Rauscher lekarna	„	Varlec & Umek
„	Topolak & Pečnik	Zalec:	Adalib. Globočnik
Dobrna:	Jos. Sikošek	St. Juri:	Fran Kartin
Baslovcé:	Ant. Plaskan	„	J. F. Schescherko
„	Josip Pauer	St. Lovrenc:	Eliza Tarin
Konjice:	Jurij Mischay	„	Josip Wagner
Vojnik:	Fr. Zotti	„	Janez Lischnigg
Hrastnik:	Alojzija Bauerheim	St. Paul:	Norbert Zaner
„	Konsumno društvo	Trbovlje:	Konsumno društvo
„	Josip Wouk	„	J. M. Krammer
Ljubno:	Fr. X. Pet-k	„	Fran Pollak
„	Janez Filipic	„	Rob. Stenowitz
Sevnica:	A. Fabiani	Zibika:	Janez Založnik
„	S. F. Schalk	Videm:	Ivan Novak
„	Ludovik Smole	Vitanje:	Anton Jaklin
„	Zwenkel & Cmp	Velenje:	Karl Tischler